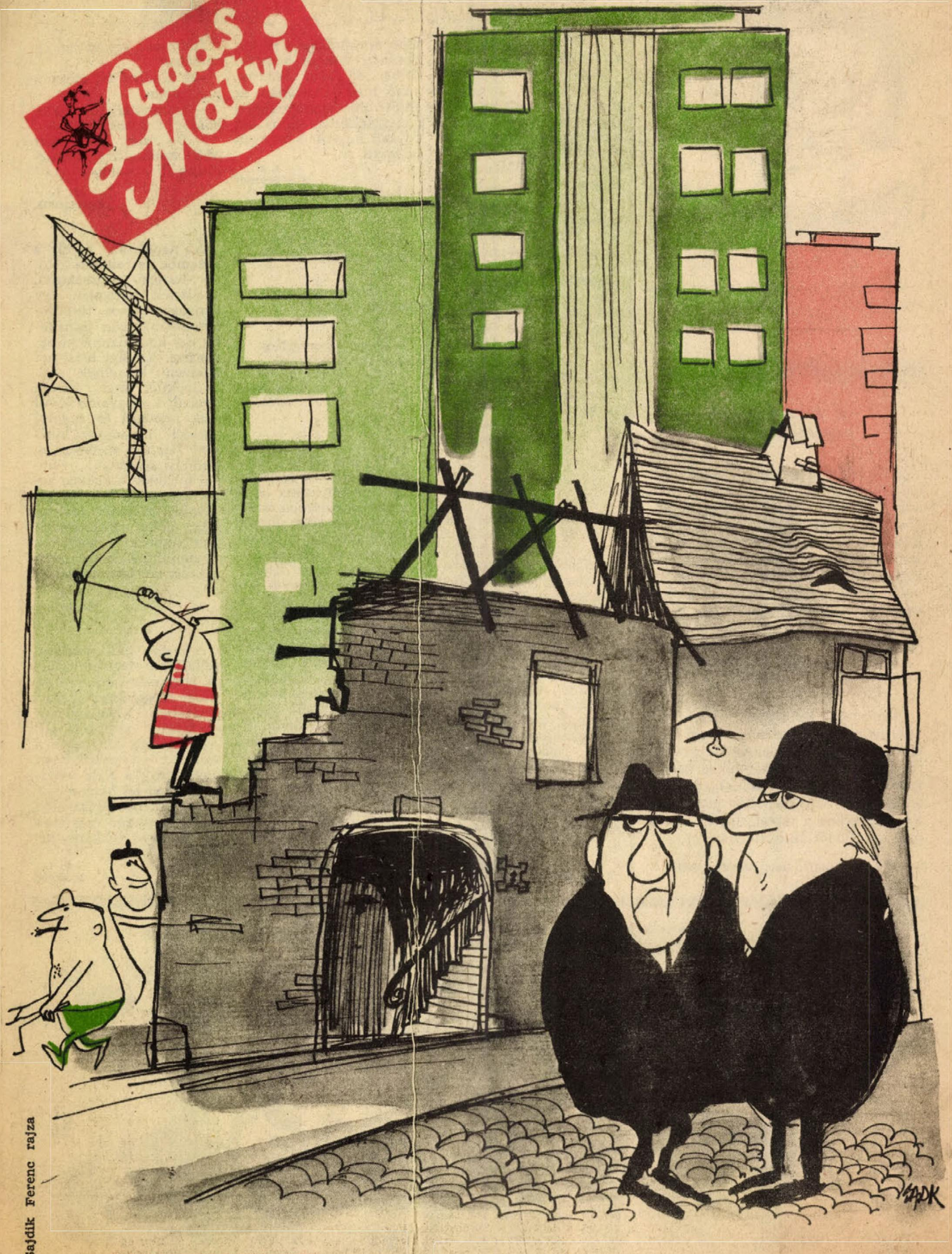
XXII. évfolyam 29. szám · Ára: 1 forint · 1966. július 21

Ludas Matyi

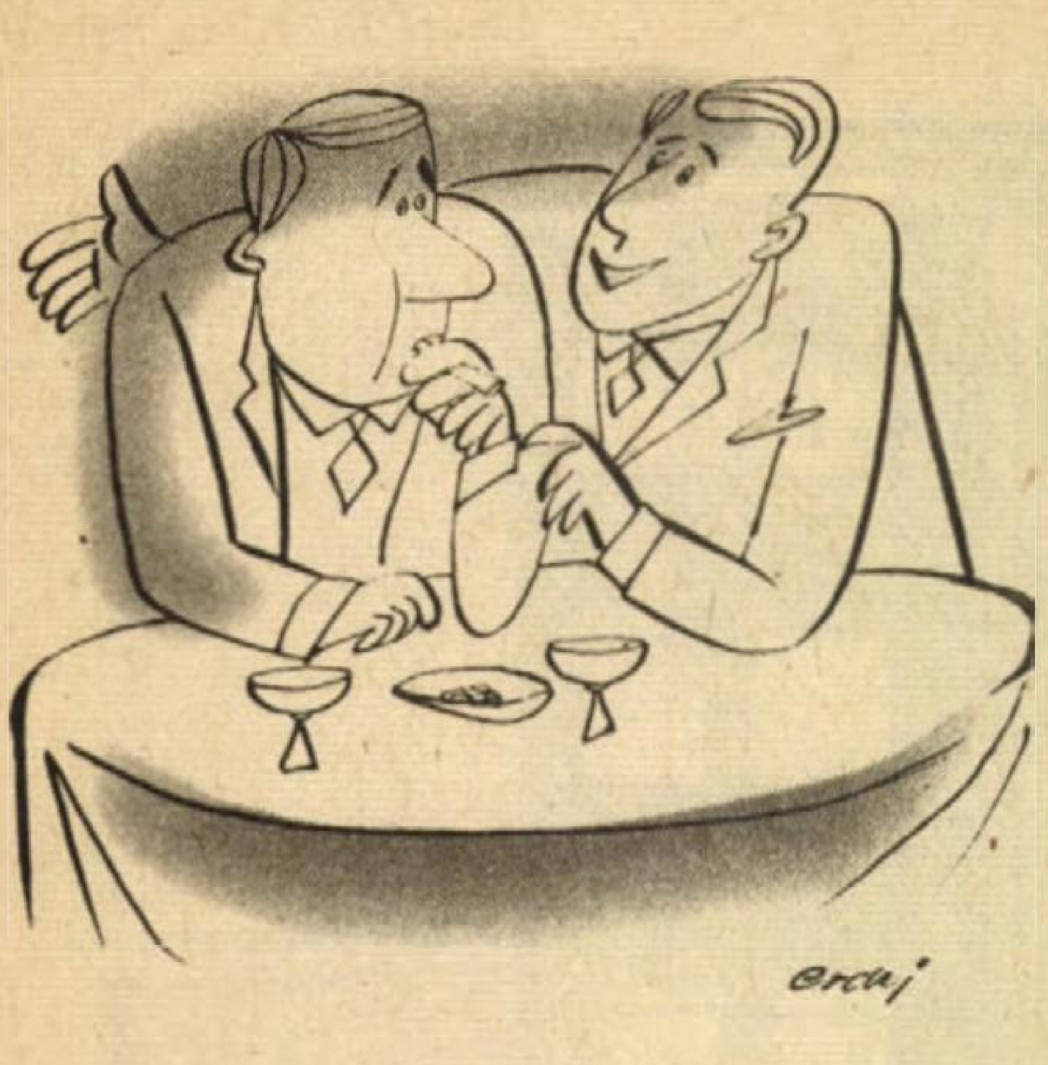

Sajdik Ferenc rajza

NÉZŐPONT

— ... és mindenütt ez a rombolás!

A babonás

– Félre ég a cigarettád! Megcsal a Dohánygyár!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Államtitok a porcelánüzletben" című cikkük írója kifogásolta, hogy nem tudott tőlünk herendi katalógust szerezni. Az ARTEX külkereskedelmi vállalat, s ennek megfelelően nem foglalkozik belföldi ügyfelekkel. Egy általunk kiadott katalógus különben is több kötetből áll, az értéke 150. forint, érthető tehát, ha takarékoskodunk vele.

Lakos Gyula
vezérig.,
ARTEX Külker. V.

„Szabadtéri kiszolgálás" című cikkük nyomán intézkedtünk, hogy Marx téri expressz-büfénk lángossütődéje körül megfelelő szeméttárolókat helyezzenek el, és a járdát naponta többször felsöpörjék. A sorbanállás megszüntetése érdekében a csúcsforgalom idejére még egy eladót állítottunk be.

XIII. ker., Vendéglátóip. V.

Kedves Ludas!

A Népszabadság „Nem szeretjük a mézet?" című cikkében azt írta, hogy hatszázezer méhcsalád majdnem egymillió kiló mézet termel évente hazánkban. De mézből csak 20 dekát fogyasztunk fejenként – a többit exportáljuk.

Tényleg nem szeretnénk a mézet? Hiszen a tízmilliós Magyarország – az exportot már nem is számítva – a 20 dekás fejadaggal, kétmillió kilót fogyaszt az egymilliós termésből! Ez éppen a fordítottját mutatja a méz iránti ellenszenvünknek.

A mézet tehát igenis szeretjük. A bosszantó számtani hibákat már kevésbé.

H. F.
Budapest

Új műfajt honosít meg a Győri Keksz- és Ostyagyár: a minipanaszt. Apró cédulácskát rak termékeibe, amelyen kifejti, hogy minden gyártmányuk a legnagyobb műgonddal készül, ennek ellenére, ha valami mégsem smakkolna, tessék csak nyugodtan erre a fecnire felróni, és címükre megküldeni. A buzdító szöveg alatt kétcentinyi üres papír maradt, amelyen választ kell adni néhány kérdésre (Árucikk? Hol vette az árut? Beküldő neve? Lakcím?), és ezek előrebocsátása után hozzá lehet látni a panaszkodáshoz. De a panasz nem lehet több 2–3 szónál, mert az e célra rendszeresített rovatba több semmiképp sem fér. Ennyiért viszont nem érdemes el sem kezdeni, mert mire belejönne az ember, úgy istenigazából a panaszkodásba, máris abba kell hagyni – helyszűke miatt.

J. E.
Kecskemét

Ezen a kedves, blőd apróságon derült társaságunk a minap:

– Miért volt görbe a törökök kardja?

– ???

– Hogy kanyarban is tudjanak vívni vele!

Vass Ilona
Szeged

A Boráros tér és Csepel között közlekedő újabb kiadású szerelvények küllemre meglehetősen csinosak, belül azonban nagyon kényelmetlenek, szűkek az ülések, az álló utasoknak nincs mibe kapaszkodni. Még nagyobb baj, hogy a „csinost" nem lehet szellőztetni, nagyon kicsik a nyitható ablakok. Ezeket a szerelvényeket kitűnően tudnák hasznosítani konzervgyáraink, mert 10–15 perces út után puhára pácolódik benne minden és mindenki. Ha nem hiszed, Ludaskám, próbáld ki te is a „csinosunkat" valamelyik kánikulai napon, 15 és 18 óra között, a csúcsforgalomban. De kérlek, hozd magaddal a szerelvény tervezőit is!

L. I.
HÉV-utas, konzerv-jelölt

Hallottam egy viccet, elmesélem:

Két barátnő beszélget a presszóban.

– És mondd, kedvesem, boldog a házasságotok?

– De még mennyire! Már harmadszor halasztottuk el a válóperünket!

M. T.
Egerszalók

A napokban került a kezembe a siófoki Hotel Európa prospektusa, amelynek hátlapján egy vonzóan csinos, fürdőruhás nő csábítgat mindenkit egy kis balatoni kiruccanásra. A hölgy bájai hét nyelven beszélnek – a prospektus csak három nyelvű, a magyaron kívül csak németül és angolul „beszél". De milyen hibásan! Tele van szerkesztési, fordítási, nyelvtani, nyomdai hibákkal a néhány soros szöveg.

Szép szállodát építeni, szép nőket fényképezni már tudunk – majdcsak megtanulunk egyszer prospektust szerkeszteni is!

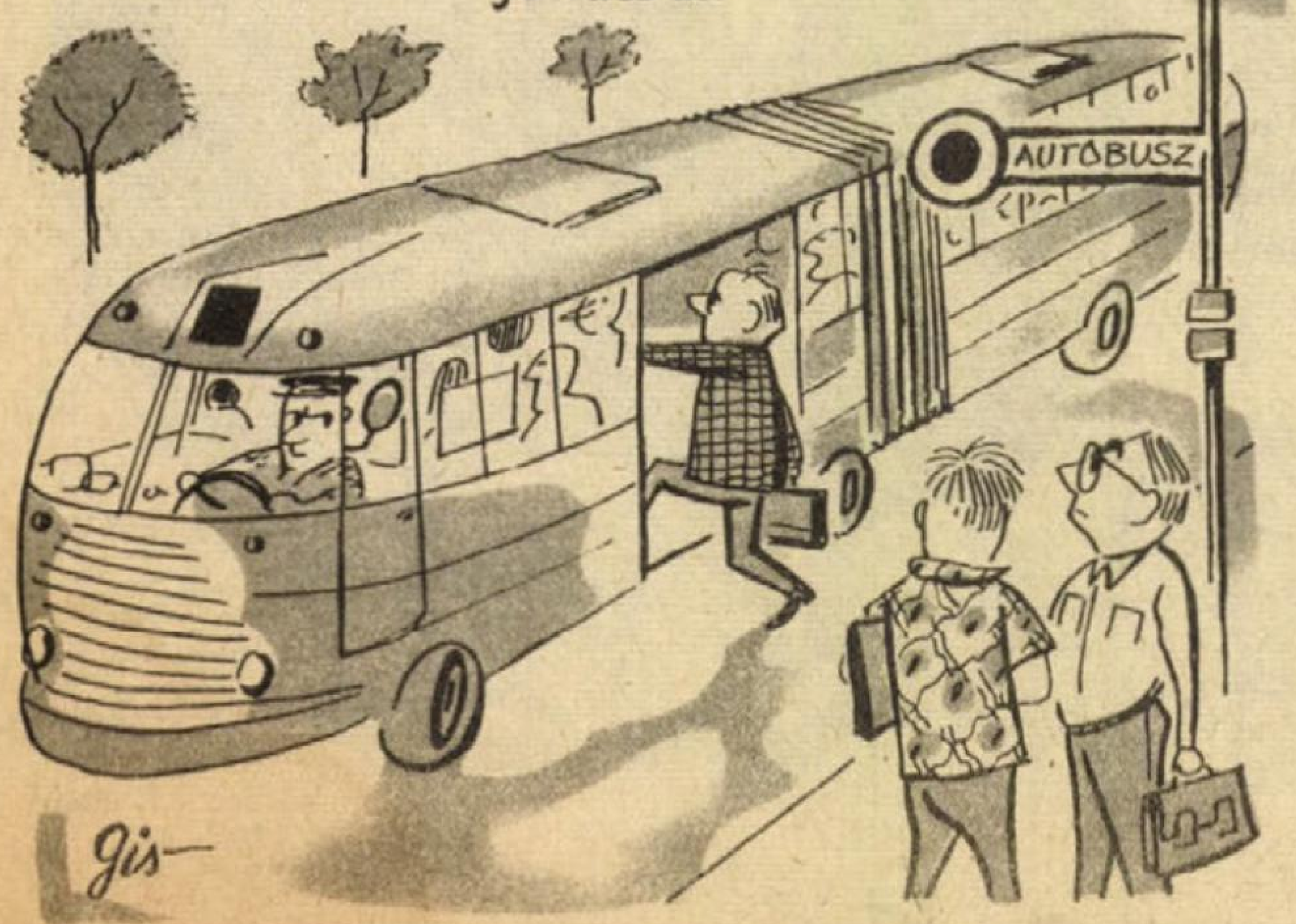
F. L.
Budapest

A Ludas egyik mini-novellájában olvastam: „Géza *pontosan hétkor* úgy, ahogy megszokta, kiugrott az ágyból..." Néhány sorral lejjebb viszont ez áll: „Az asszony kinyitotta a szemét, és csodálkozott: hova megy a férje vasárnap reggel *fél hétkor?*"

Mi történt? Időzavarba került a szerző? Vagy csak az asszony vekkerje késett?

P. I.
Miskolc

Júliusban

– Jól mehet ennek a Kovácsnak! Nem váltott bérletet!

A telhetetlenség teteje

– Rántva jobban szeretem...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ÁRUVÁSÁRLÁSI KÖLCSÖNIGÉNYLÉS

Feleségemmel elhatároztuk, hogy OTP-hitellevélre hűtőszekrényt veszünk. Munkahelyünkről visszaérkezve mindketten hoztunk haza egy-egy hitellevelet. Feleségem a Kossuth Lajos utcai KERAVILL-ban vásárolt egy forintért áruvásárlási kölcsön-igénylő lapot, én pedig a Lottó Áruházban ugyanolyat, 50 fillérért. Ugyanolyat? Hosszas böngészés után rájöttem, hogy a KERAVILL blankettájának egyik mondata fekete keretben van, a Lottó Áruház nyomtatványáról hiányzik ez a gyászkeret. Talán ezért kerül duplájába a KERAVILL-é? Azonkívül megállapítottam azt is, hogy az ötven fillérest az Állami Nyomda készítette, az egyforintost a Kossuth Nyomda. Talán ezért drágább? De hiszen mindkét helyen az OTP II. 3341-es szabvány szerint készült! Miért kerül tehát mégis ugyanaz a felébe a Lottónál? Miért?

Nem csodálkoznék, ha a Lottó Áruházban sokkal többen vásárolnának OTP-re hűtőszekrényt. Elvégre ott ötven fillérrel kevesebbe kerül a frizsider...

Sugár György,
VIII., Rákóczi út 7.

Puszi-képeslap

A londoni „Sunday Express" egyik kis cikke szerint egy Jane Blackburn nevű vállalkozó kedvű angol hölgy feltalálta és szabadalmaztatta a puszi-képeslapot (kiss-card). A találmány lényege: a küldő

rácsókol a levelezőlapra, s megfelelő vegyi anyagok segítségével ottmarad a szájlenyomata. Ilyen módon a szerelmesek nagy távolságokból is csókot válthatnak egymással.

Nem lehetne alkalmazni ezt a találmányt a diplomáciai érintkezésben is, jegyzékváltás helyett?

Önismeret

Endrődi István rajza

– Hagyd abba a munkát, Lyndon, mindjárt jönnek a barátaid!
– Ne viccelj! Hol vannak nekem barátaim?

»SZÍVÉLYES NÉZETELTÉRÉS«

Mint a francia „L'Aurore" című újság írta, ***„változatlanul szívélyes nézeteltérés áll fenn Franciaország és Anglia között."*** Ismerőseim körében sokan megütköztek ezen a mondaton, és ellentmondást véltek felfedezni a ***szívélyes nézeteltérés*** fogalmában. Én nem értem, min akadtak fenn. Egyes embereknek fogalmuk sincs a nemzetközi érintkezések lényegéről és a diplomáciai nyelvről. A diplomáciai nyelv lényege ugyanis az, hogy nincs köntörfalazás, nincs hímezéshámozás, ami a diplomata szívén, az a száján és a diplomáciai iratokban, beszédekben, pohárköszöntőkben, üdvözlő táviratokban.

Csak a minap került a kezembe a „Radír Szemle", Radíria legnépszerűbb napilapjának legutóbbi száma, amelyben beszámolót lehet olvasni José Alcoverro y Marinas figuriai külügyminiszter és kíséretének hivatalos radíriai látogatásáról a Délamerikai Agresszív Csúcsszervezet (DAC) tárgyában. Idézek a cikkből:

„A figur külügyminisztert lelkes undorral fogadta fővárosunk népe. Fogadtatására a repülőtéren számos közéleti személyiség jelent meg, hogy kifejezést adjon mély, baráti ellenszenvének. Külügyminiszterünk hosszasan rázta figuriai kollégájának kezét, miközben minden rosszat kívántak egymásnak azzal a szívélyességgel, amely a két ellenséges ország hagyományos jószomszédi viszonyát jellemzi. Zúgott a meleg gyűlölettől áthatott „éljen!", s miközben a piros szőnyeget kő- és virágeső borította el, vendégeink meghatottan intettek szamárfület az ujjongva utálkozó tömegnek. A sorfalat álló lakosság szívből jövő testvéri átkai közepette hajtattak az előkelő vendégek a szállásukra, majd rövidesen megkezdődtek a hivatalos tárgyalások, amelyek végig baráti hangú káromkodások közepette zajlottak le.

A tárgyaló felek újólag megerősítették a két országot összekapcsoló szilárd nézeteltéréseket. A tárgyalások mindenre kiterjedtek, kivéve a két országot kölcsönösen érdeklő kérdéseket, amelyeket őszinte hazugságok segítségével kerültek ki. A tárgyaló felek megállapodtak abban, hogy kölcsönösen megakadályozzák egymás gazdasági, kulturális és sportfejlődését, s újabb tíz évre meghosszabbítják a kölcsönös megtámadási egyezményt. A tárgyalások befejezése alkalmával szívélyesen fojtogatták egymást a két küldöttség tagjai, majd az Operaházba hajtattak, ahol nyári szünet volt.

Másnap reggel került sor az előkelő delegáció elutazására. A repülőtéren a kivonult díszszázad díszsortüzet nyitott a figur külügyminiszterre, majd a külügyminiszter és kísérete álruhában ünnepélyesen hazamenekült. Ezzel véget ért a szívélyes, ellenséges légkörben lezajlott látogatás, amely újra kimélyítette a forró baráti ellentéteket a két mostohatestvérnép között."

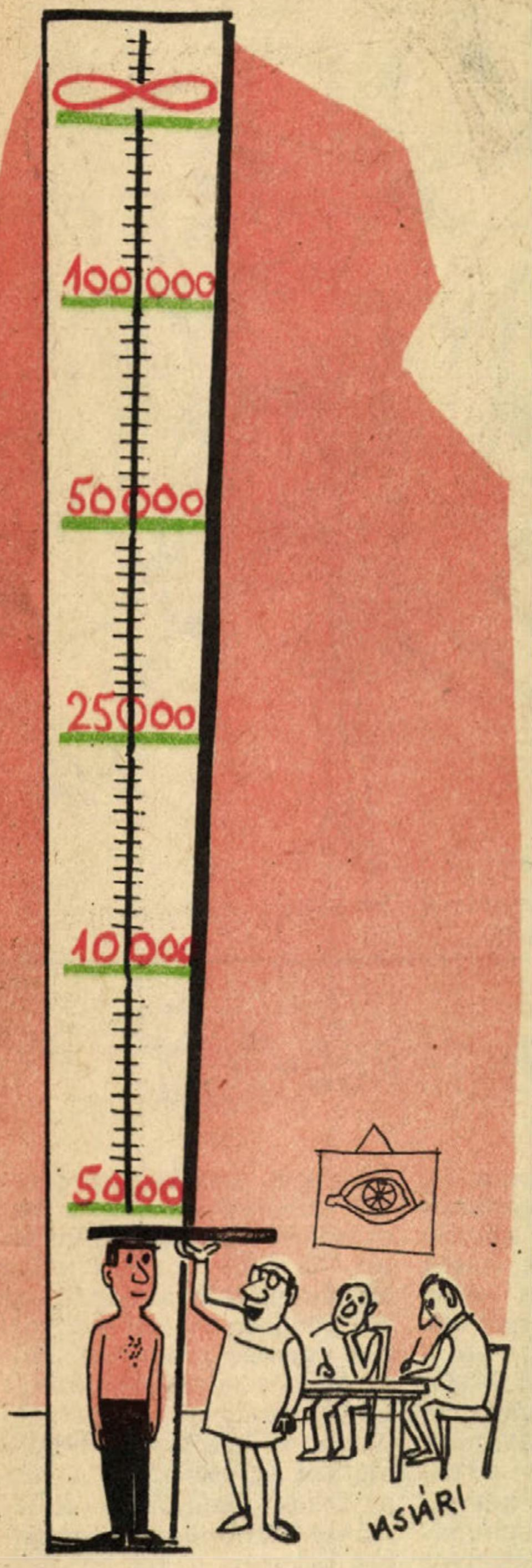
A közös nyilatkozat szövegét is szívesen idézném, de hát más a diplomácia és más a közszemérem.

Feleki László

Pilótasorozás

Vasvári Anna rajza

– Ötezer méterig alkalmas!...

A SZÍNHÁZ FORRADALMA

Mentül többet nézem a televíziót, antul jobban hatalmasodik el bennem az érzés, hogy a színház olyan értelemben, hogy színészek dialógusokat mondanak és a közönség ülve hallgatja és nézi őket, lassacskán elavul, kimegy a divatból. Korunk érdekesebb előadásokra törekszik.

Itt az ideje, hogy a jobb színdarabokat átmentsük az utókor számára és élvezetessé tegyük unokáink részére is. Én már átdolgoztam tévére Shakespeare „Rómeó és Júliá"-ját, az új kívánalmaknak megfelelően.

Mielőtt a függöny felmegy, a függönyre a középkori Itália műalkotásaiból, épületeiből és szobraiból képeket vetítenek.

A közönségnek ki kell találnia,

hogy a színmű Veronában történik. Ezután felmegy a függöny, s a darabnak megfelelően a Montague és a Capulet-családok szolgái perlekednek, majd megérkezik Rómeó és barátjával elmennek Capuleték álarcos-báljára.

A közönség soraiból most jelentkezőket kérnek, akik a színpadon bemutatják,

hogyan táncoltak és mire táncoltak

a színmű idejében Európában.

A felvonás még egy versenyszámot tartalmaz: kötélhágcsó-mászást,

melyik ügyes néző ér fel elsőnek

Júlia hálószobájába. A legjobb nézők továbbjutnak és résztvehetnek a szünet után kezdődő harmadik felvonásban is.

A harmadik felvonás a színmű szerinti tragikus párbajozással kezdődik, a párbajba gyors versenyszámot iktatva: az ügyeletes egy kosárban különböző fegyvereket hoz be, feladat,

tessék választani: melyik fegyvert adná ön Rómeó és Tybald kezébe?

A bajvívás után Rómeó menekülni kénytelen, egy ügyes nézőt kiválasztunk, aki Rómeót

a leggyorsabban eljuttatja a Kőbányai pályaudvarra.

A pályaudvarra a színdarab folyamán később átkapcsolunk, ott zajlik le a forró, drámai párbeszéd Rómeó és Lőrinc pap között.

A színpadra közben felhívtunk néhány nézőt és kiosztottuk a szerepeket: Júlia szüleit és a dajkát játsszák. Feladat:

hogyan közölnék Júliával, hogy férjhez kívánják adni őt?

Az utolsó felvonást már csak a döntőbe jutott nézők nézik végig. A szünetben megfejtendő feladat: Júlia nagymonológjába egy világsikert elért magyar altató neve van elrejtve,

tessék megtalálni.

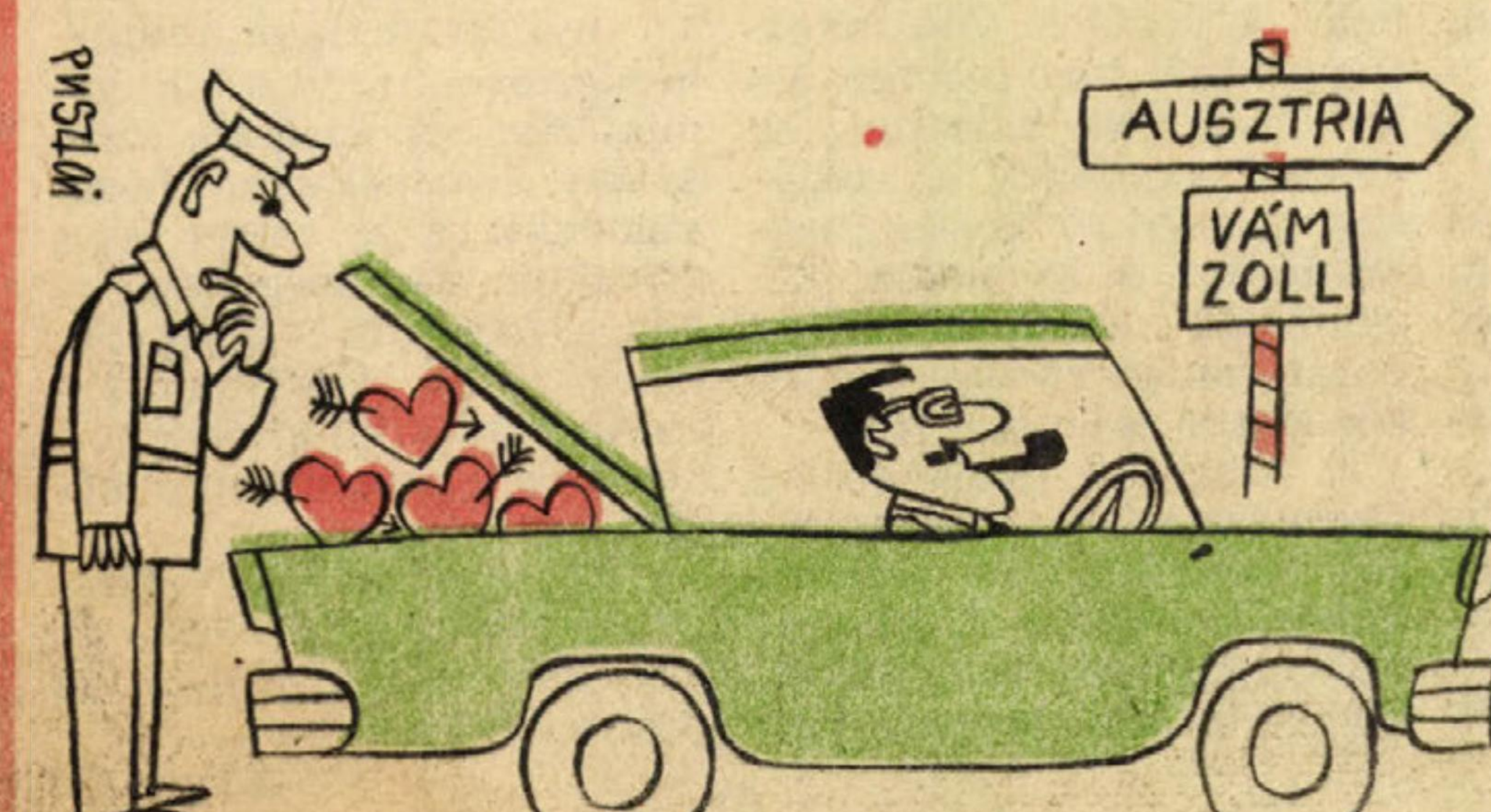
A ruhatárhoz elsőnek érkező néző lesz a „Rómeó és Júlia"

abszolút győztese,

aki értékes jutalommal hagyja el Thalia megszentelt otthonát.

Somogyi Pál

A VÁMNÁL

A szívrabló

– Ezt megúsztam, hála az őrangyalnak!...

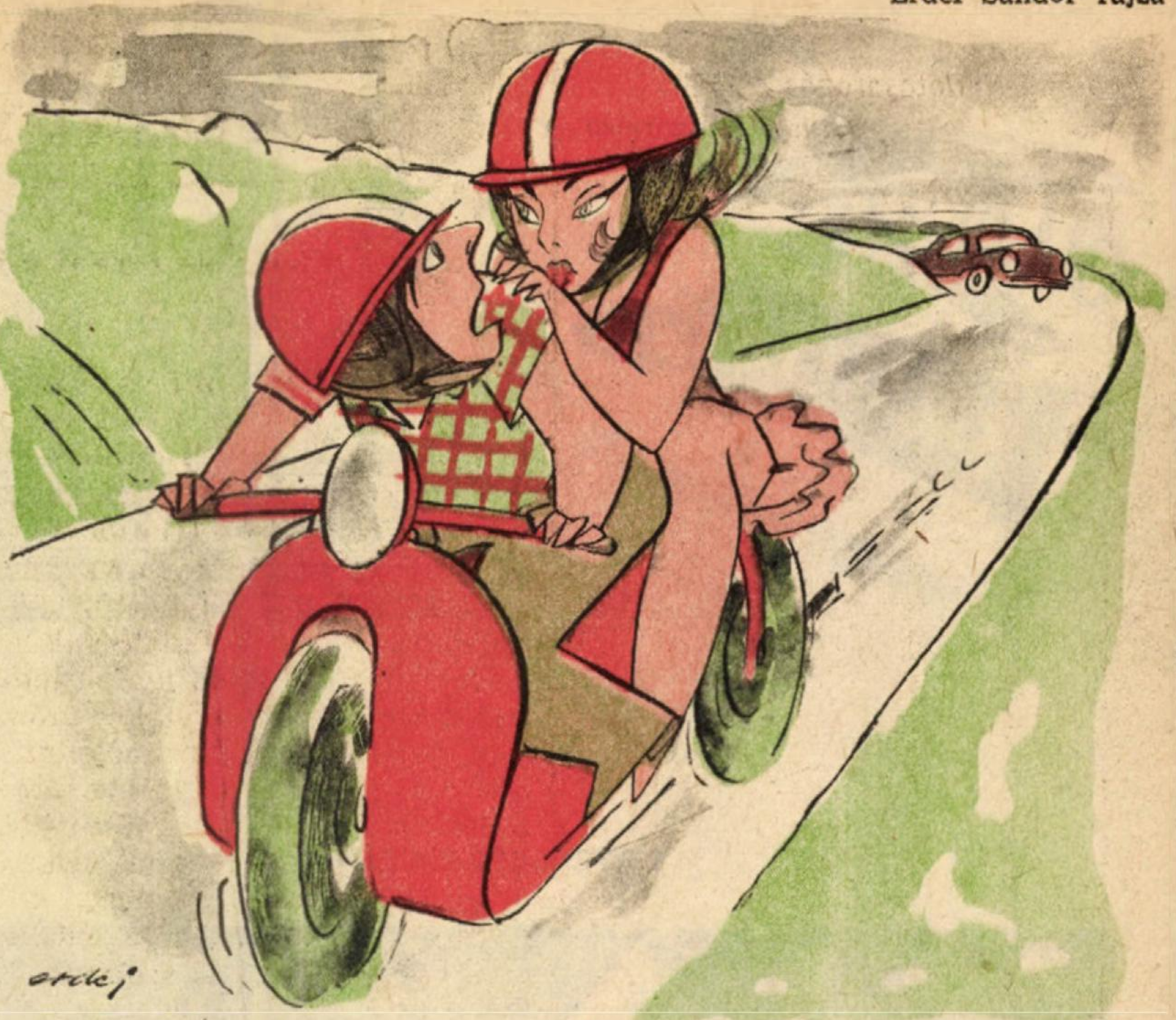
Ketten beszélnek

– Nem győzöm csodálni, hogy milyenek a nők. Fantasztikus. Más jelzőt nem tudok rá.
– Maga is észrevette?
– Igen. Most, hogy jegyben járok Iluskával, közelebbről látom a dolgokat. Fantasztikus. Az ember néha meg sem érti őket.
– Mégis: mi történt?
– Tulajdonképpen semmi. Elbúcsúztam tőle tegnap este kilenckor, és féltizenegykor csókolózni láttam egy vadidegen alakkal a Városligetben.
– Biztos, hogy ő volt?
– Csak megismerem a mátkámat! Egyébként még vissza is köszönt.
– És maga mit csinált erre?
– Mit csináltam volna? Továbbmentem. Álljak oda vitatkozni vele?
– Szerintem csak féltékennyé akarta tenni magát.
– Én is erre gondoltam. De honnan tudta, hogy én késő este arra fogok menni? Évek óta nem is jártam a ligetben.
– Dehát akkor mi lehet a magyarázat?
– Fogalmam sincs. Pedig ok nélkül nem csókolózik egy nő a ligetben. Két héttel az esküvője előtt. Még valahogyan érteném a dolgot, ha nem éppen tegnap mondta volna, hogy szeret.
– Hm. Így már csakugyan rejtély. Nem lehet, hogy valami közeli rokona volt az a pasas?
– Ez volna a legkézenfekvőbb. Csakhogy az én Iluskám lelencgyerek volt. Semmiféle rokona sincs.
– Hátha van egy törvénytelen fia, akit eltitkolt?
– Erre is gondoltam. Csakhogy az én mátkám most lesz huszonegy éves, az illető pedig legalább negyvenéves volt.
– Talán a fogadott fia volt.
– Ez is az eszembe jutott, de ki van zárva.
– Miért?
– Mert az illető angolul beszélt. Mért fogadott volna az én mátkám örökbe egy angol férfit?
– Annak sokféle oka lehet.
– Igen, igen, de akkor említette volna. Nem tudom elképzelni, hogy az én Iluskám elhallgatta volna előttem, hogy van egy fogadott angol fia, aki jóval idősebb nála. De jó, tegyük fel, hogy a fogadott fia volt, akit csókolgatott. Mért későn este a ligetben?
– Annak sokféle oka lehet. Az illető például teremőr a Mezőgazdasági Múzeumban, ott lakik.
– Erre is gondoltam. Dehát mért lenne egy teremőr angol?
– Már megbocsásson, de az, hogy angolul beszélt, nem jelenti azt, hogy nem tud magyarul. Hátha csak angol órát adott az anyjának? Erre nem gondolt?
– Dehogynem. Csakhogy az én Iluskám mostanában németül tanul.
– Honnan tudja?
– Ő mondta.
– Hátha nem mondott igazat?
– Micsoda? Maga el tudja képzelni, hogy az én menyasszonyom hazudik? De most már aztán takarodjék innen, míg szájon nem vágom!

(t.)

Óvatos vezető

Erdei Sándor rajza

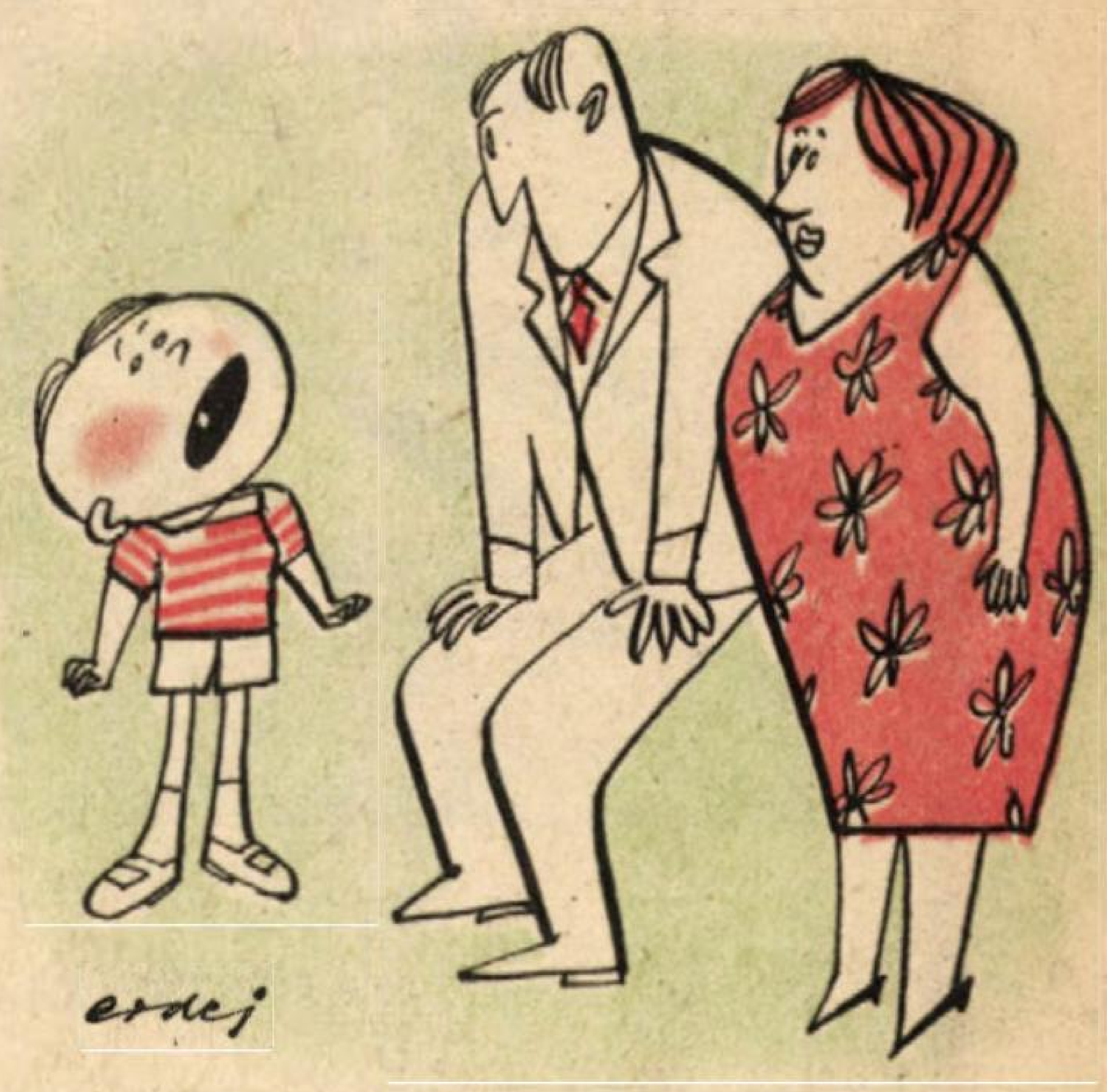
– Rákapcsolhatok, Mancika? Van SZTK-ja?

Rossz érzés

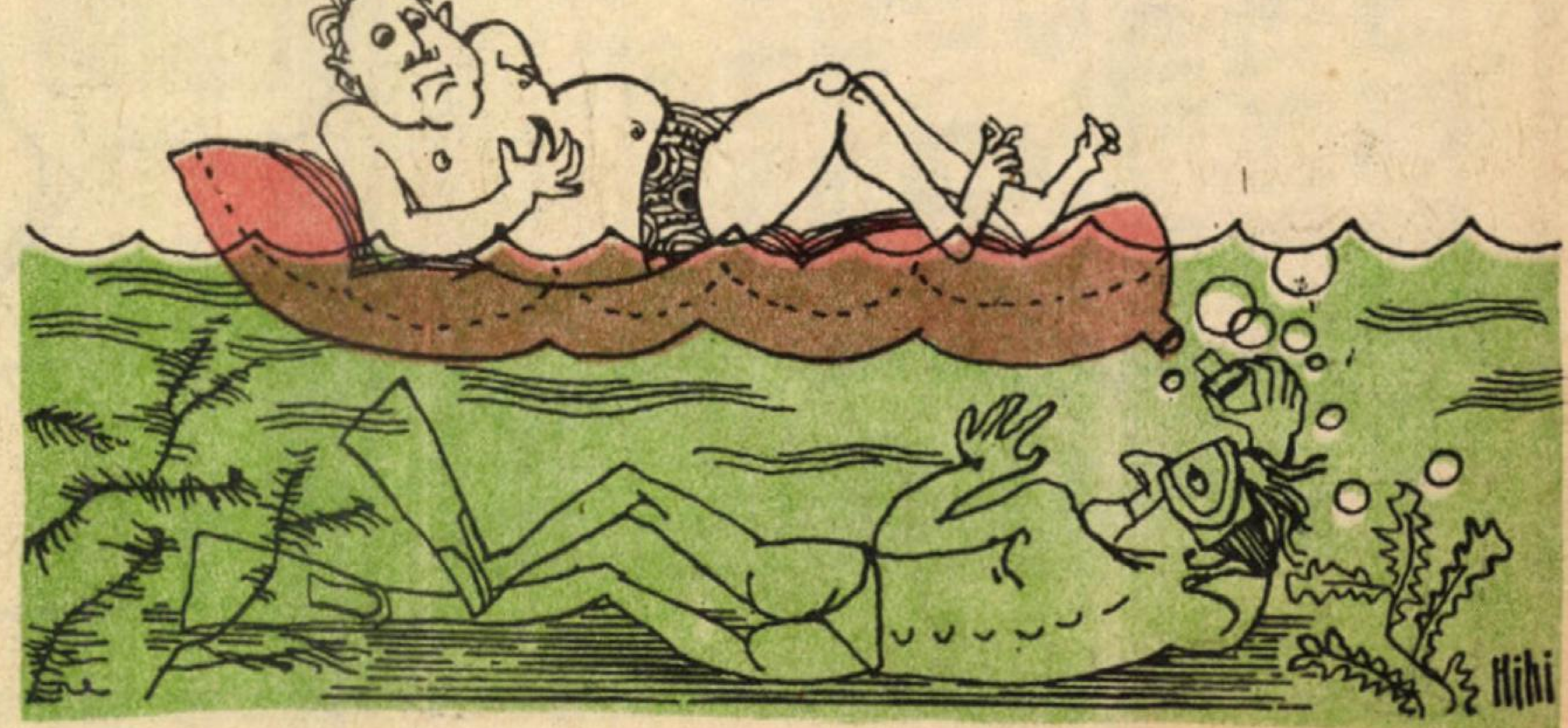
– A főnök szeme állandóan rajtam van!

Bizonytalan gyermek

– Mi leszel, Pistike, ha megnősz?
– Az attól függ, hogy bácsi leszek-e, vagy néni . . .

Fúrós beutalt

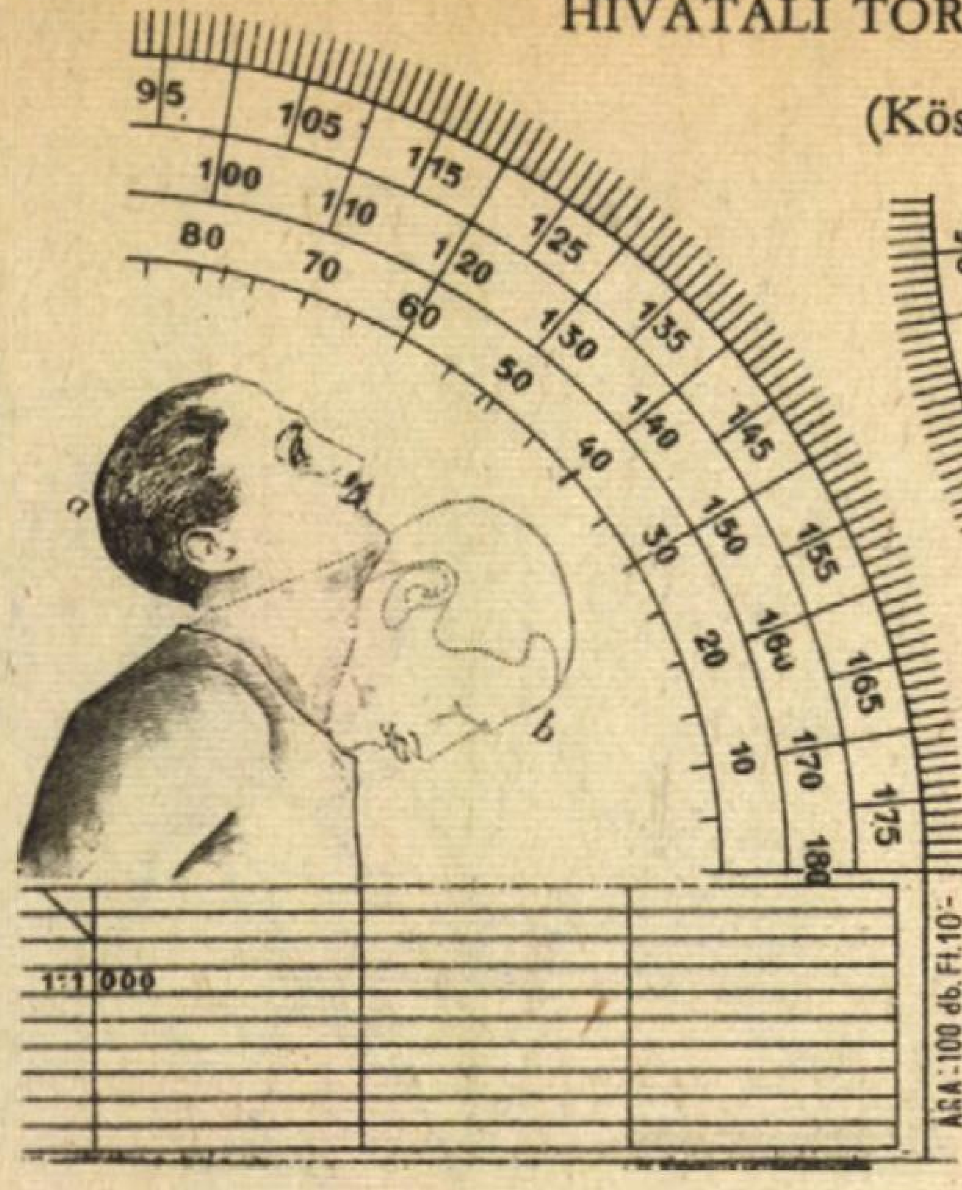

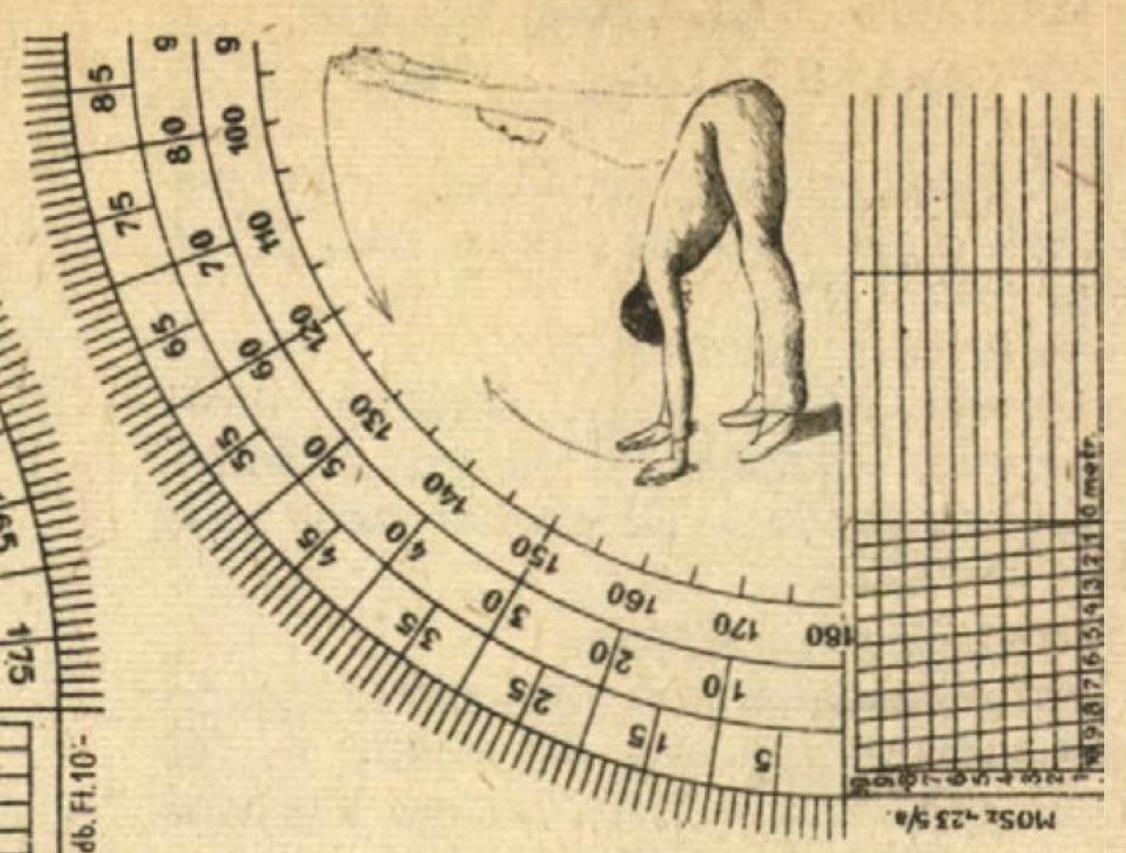
Dalmáth Ferenc montázsa

HIVATALI TORNAGYAKORLAT

(Köszönés)

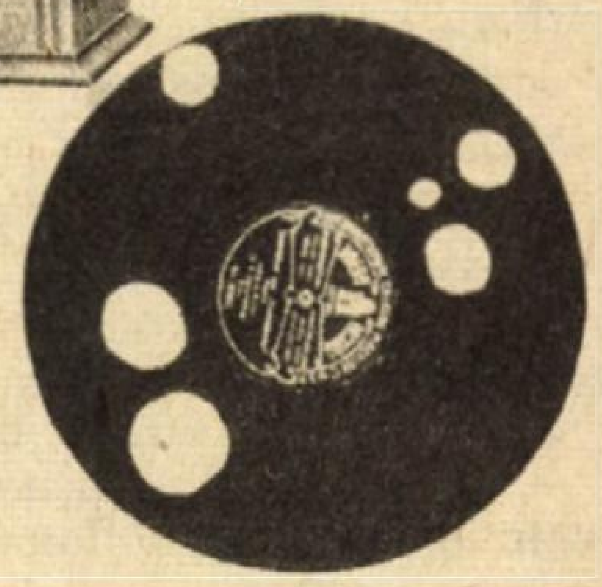
Főnök

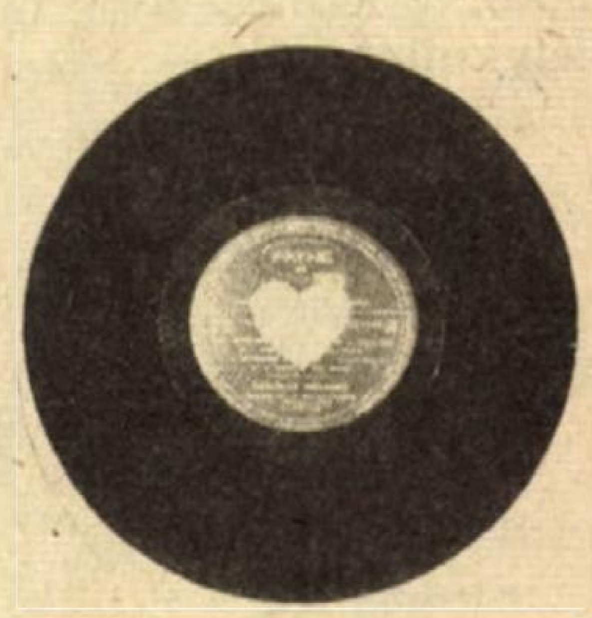
Beosztott

HANGLEMEZ-VARIÁCIÓK

Emmenthali népdalok

Szerelmes sláger

Munkás-induló

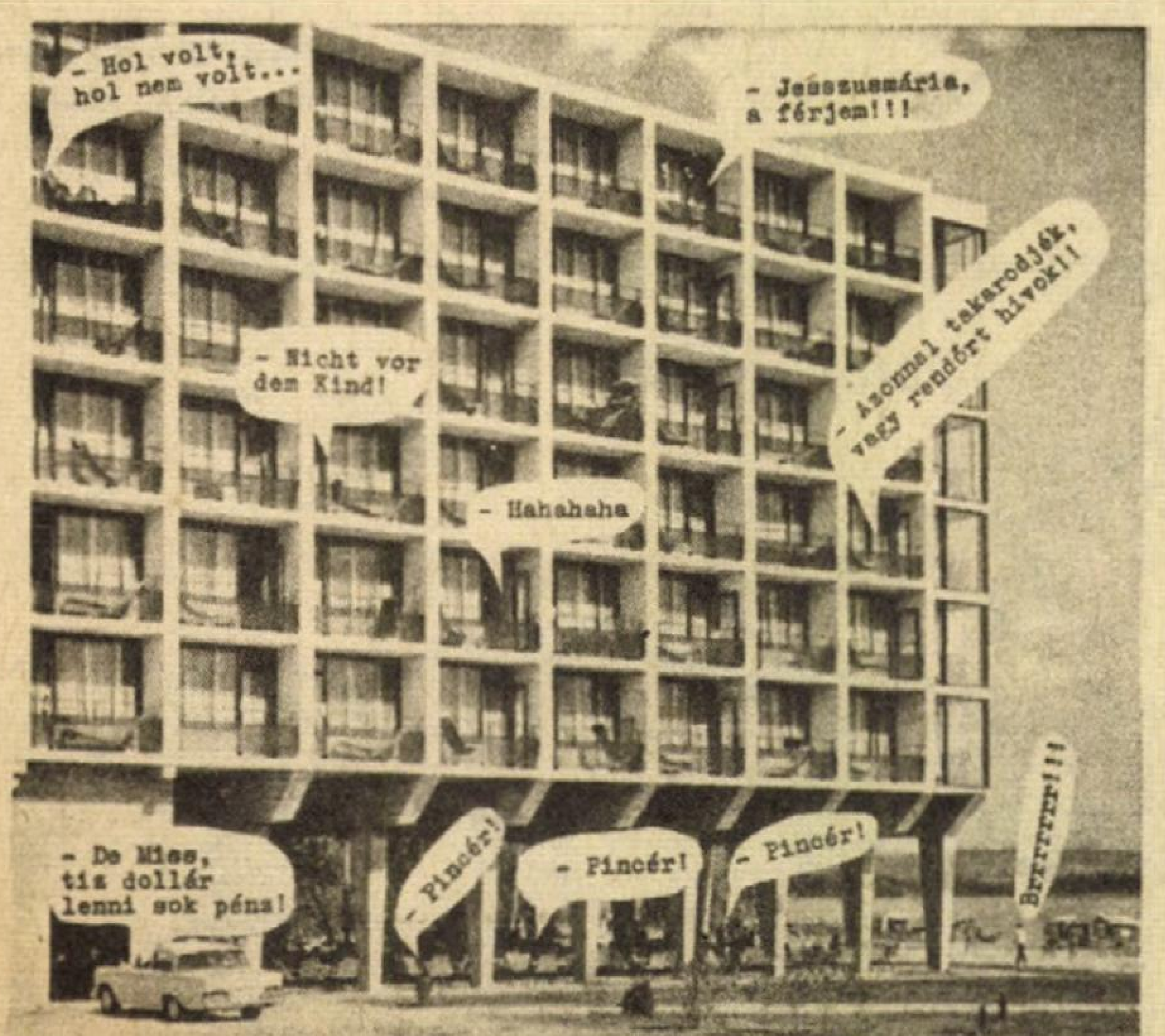

Befejezetlen szimfónia

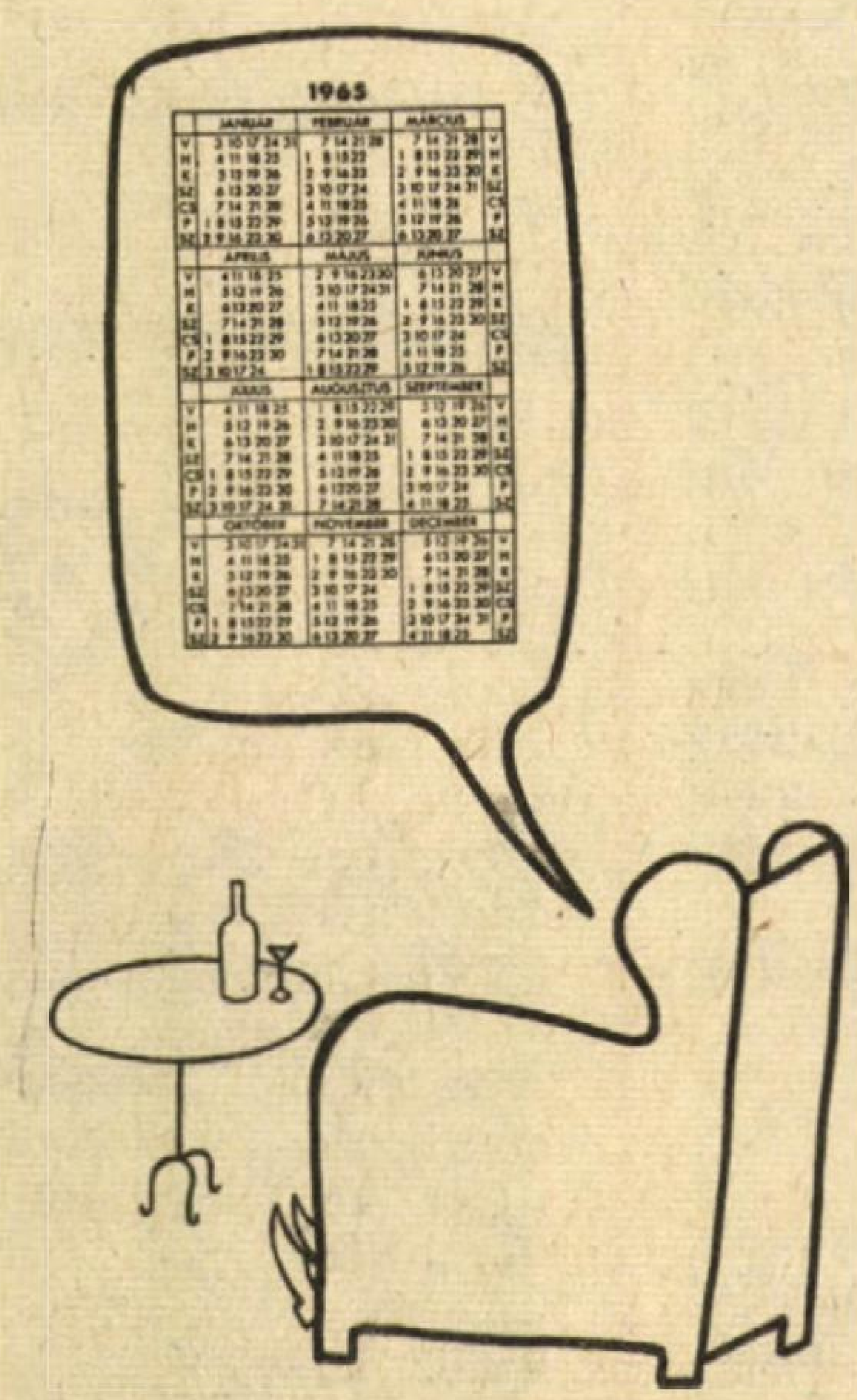
SZESZÉLYES IDŐJÁRÁS

FŐSZEZON

EMLÉKEZÉS

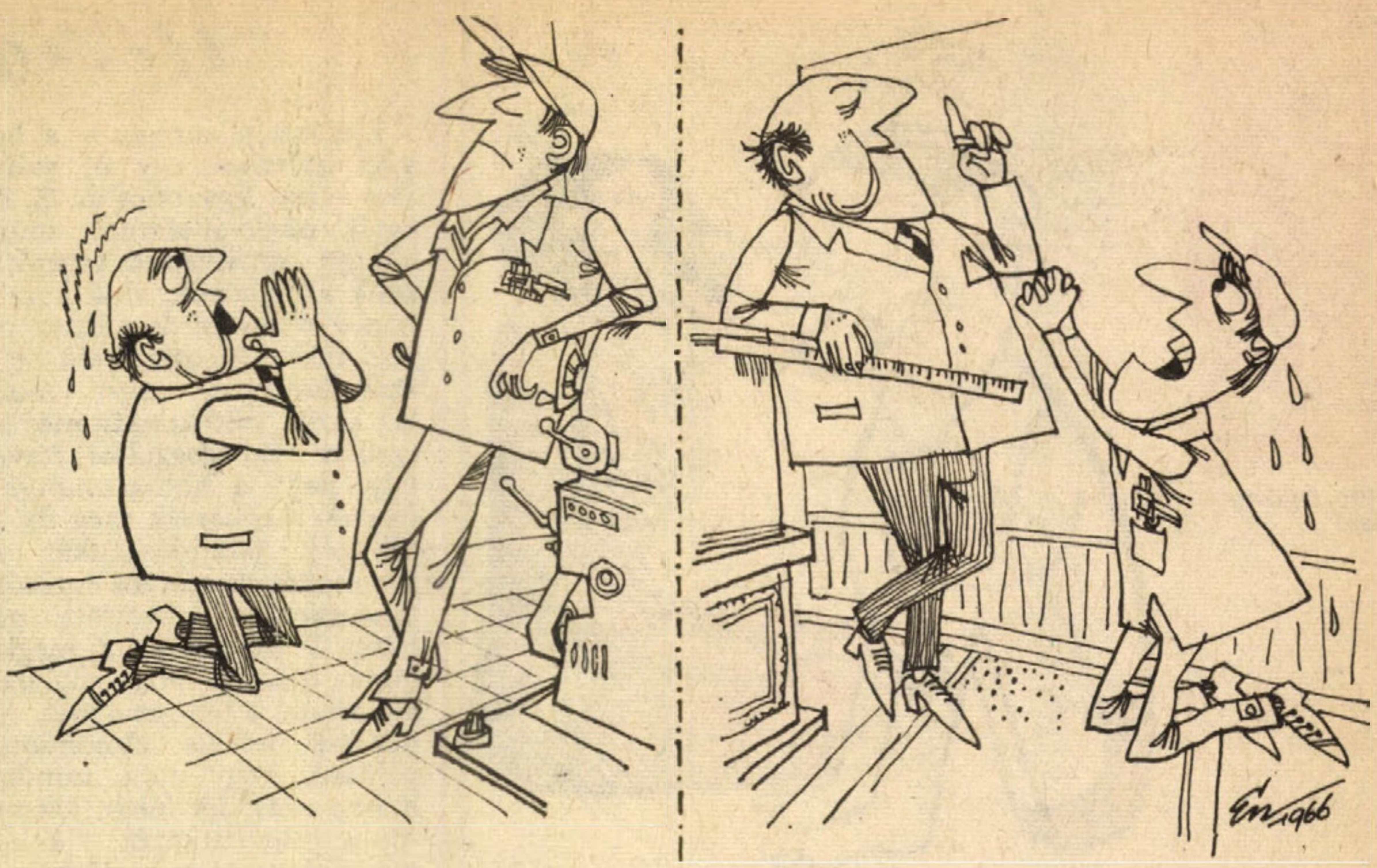
A CHAPLIN-KISLÁNY KETTŐS ÁLLAMPOLGÁRSÁGA

Geraldine Chaplin, a nagy Charlie kislánya édesapjával ellentétben nemcsak angol állampolgár, hanem amerikai is, s mint madridi újságíróknak filmezés közben kijelentette, egyik állampolgárságát sem hajlandó feladni. Megkérdezték tőle, melyik hazáját szereti jobban.

— Nem is tudom... — válaszolta elmerengve. — Ezen már sokat gondolkoztam otthon. Mármint Svájcban, ahol lakik.

Múlt és jövő

Endrődi István rajza

Kereskedelem: Könyörgök, termeljen akármit! Ipar: Kapacitás dolga!

Ipar: Könyörgök, rendeljen akármit! Kereskedelem: Minőség dolga!

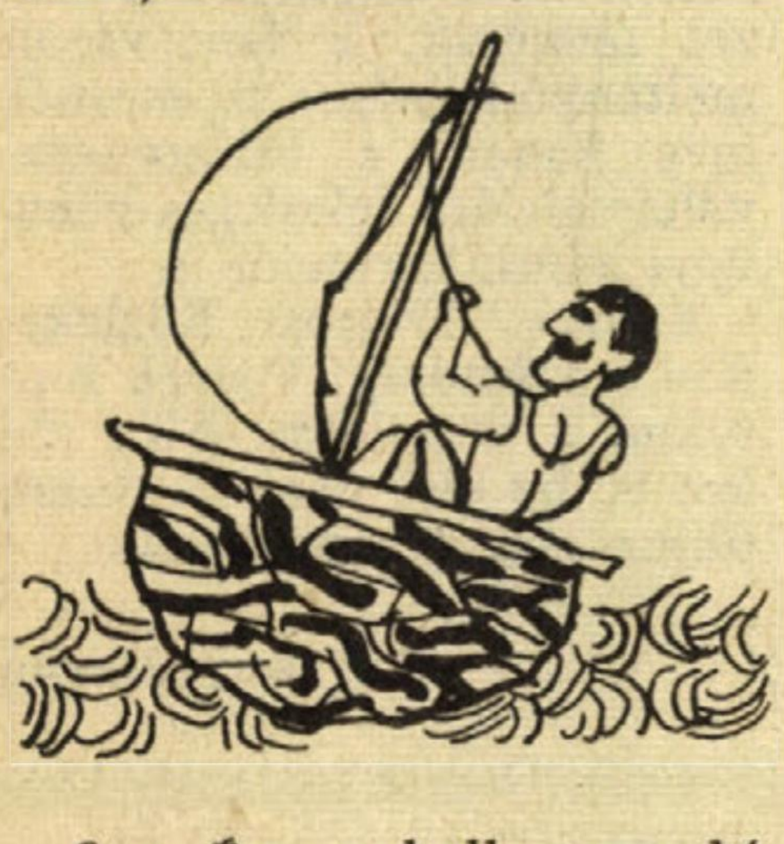
MINI-NOVELLÁK

HÜVELYK MATYI

– Ó, bárcsak lenne egy gyerekünk! – siránkozott X.-né.

– Azt se bánnám, ha csak akkora lenne, mint a hüvelykujjam... – sóhajtozott a férje.

S az Ég meghallgatta a kívánságukat. Gyerekük született, aki a névadó-ünnepségen a Matyi nevet kapta. Az induri-pinduri Matyiból húsz esztendős korára szép, kisportolt termetű, öblös hangú, *hat centi* magas férfi lett.

Egy szép napon beállítottak hozzá a filmesek, és egy kisfilmet készítettek róla: „A magányos Hüvelyk Matyi" címmel. A filmben Matyi mindenféle kunsztokat csinált: tornászott a rendező tenyerén, csónakázott a lavórban, dióhéj-hajóján, stramm fejest ugrott egy pohár vízbe, majd őszintén elmondta vágyait, álmait, legtitkosabb terveit.

A megrázó erejű film nagy feltűnést keltett. Az asszonyok sírtak, egyesek el is ájultak a moziban. Nagyon sok férfi nem jelent meg az esküvőjén – visszariadtak a családalapítástól –, és az utca éjszakánként tele volt hálóingben kószáló, zilált hajú, rémült tekintetű nőkkel, akik elmenekültek hazulról, amikor a férjük közeledni próbált hozzájuk.

Ugyanakkor megmozdult a társadalom lelkiismerete. Az OTP teljesen ingyen egy ötszobás miniatür villát építtetett a részére. Egy asztaloskátéesz apró, de modern bútorokat készített társadalmi munkában, munkaidő után, és mivel a házban garázs is volt, az autógyár dolgozói egy parányi autót barkácsoltak össze, hogy Matyi kimozdulhasson hazulról. A konfekcióipar tíz öltönyt, a FEDOSZ harminc inget, egy úttörő modellező szakkör repülőt ajándékozott a születésnapjára. Hüvelyk Matyi sírva köszönte meg az ajándékokat.

Néhány hónappal később a gyógyszeripar dolgozói látogattak el Matyihoz, és átadtak neki egy pirulát, amelyet terven felül, híres tudósok bevonásával állítottak elő.

Hüvelyk Matyi beszedte az orvosságot, és két hét alatt száznyolcvan centiméter magas lett.

Attól kezdve a kutya se törődött vele.

AZ UDVARI BOLOND

A lovagi torna pompásan sikerült – három vitéz kitörte a nyakát, amikor leesett a lóról –, de a nap fénypontja mégiscsak az ebéd volt, amely tizennyolc fogásból állt. Volt – többek között – tehénhús tormával, kecsege sóba, lúd sütve, császármadár főve, indiai tik mártással, és még ki tudja, mi minden. Lakoma közben az udvari bolond szórakoztatta a társaságot: cigánykerekeket hányt, bukfenceket vetett, és epés megjegyzéseket tett az egybegyűltekre. A király mosolyogva hallgatta, majd asztalszomszédjához fordult, a külországi követhez, és büszkén így szólt:

– Minden nap megnevettet minket...

A követ nem felelt, csámcsogva rágott egy combot.

– De nemcsak megnevettet, el is gondolkoztat – folytatta a király.

– Az a jó! – mondta teli szájjal a külországi, és kinyitotta nyakán a páncélinget.

– Humora sohasem öncélú. Felfigyel a mindennapi életünk fonákságaira, és éles szemmel észreveszi a feudalizmus építése során előforduló kisebb-nagyobb hibákat, visszásságokat.

– Az a jó! – bólogatott a követ, és a keze fejével megtörölte a száját.

– Mondhatnám azt is, hogy görbe tükröt tart az udvar elé.

– Nofene!

– Úgy, ahogy mondom. Humora mindezek ellenére optimista kicsengésű. Miért? Mert hisz az emberekben, és mélységesen szereti őket.

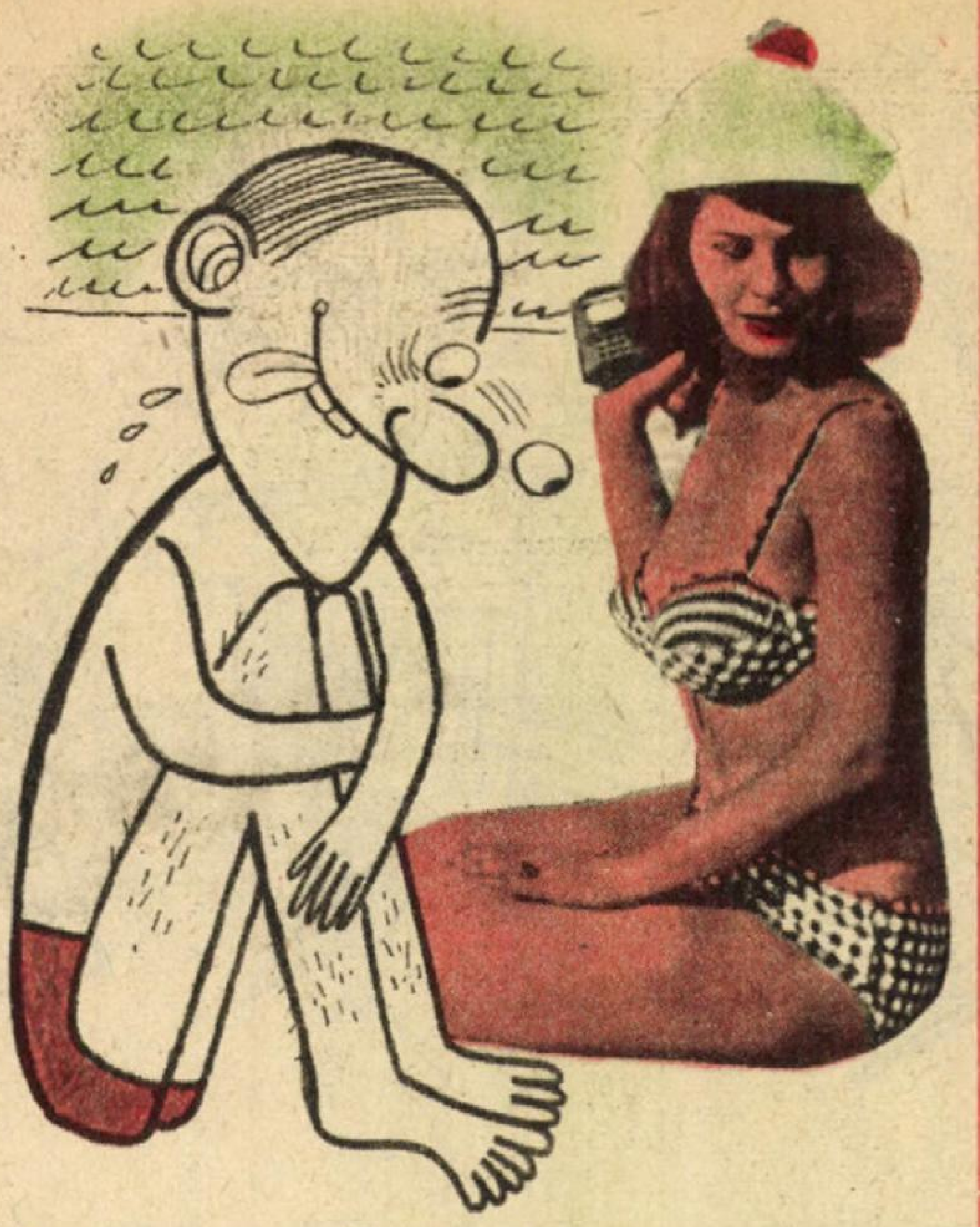

Az udvari bolond csókot hintett a királynak, majd nagy bakugrásokkal az asztal végén termett, és megráncigálta az udvari segédhivatal aláírnokának seszínű, molyette szakállát.

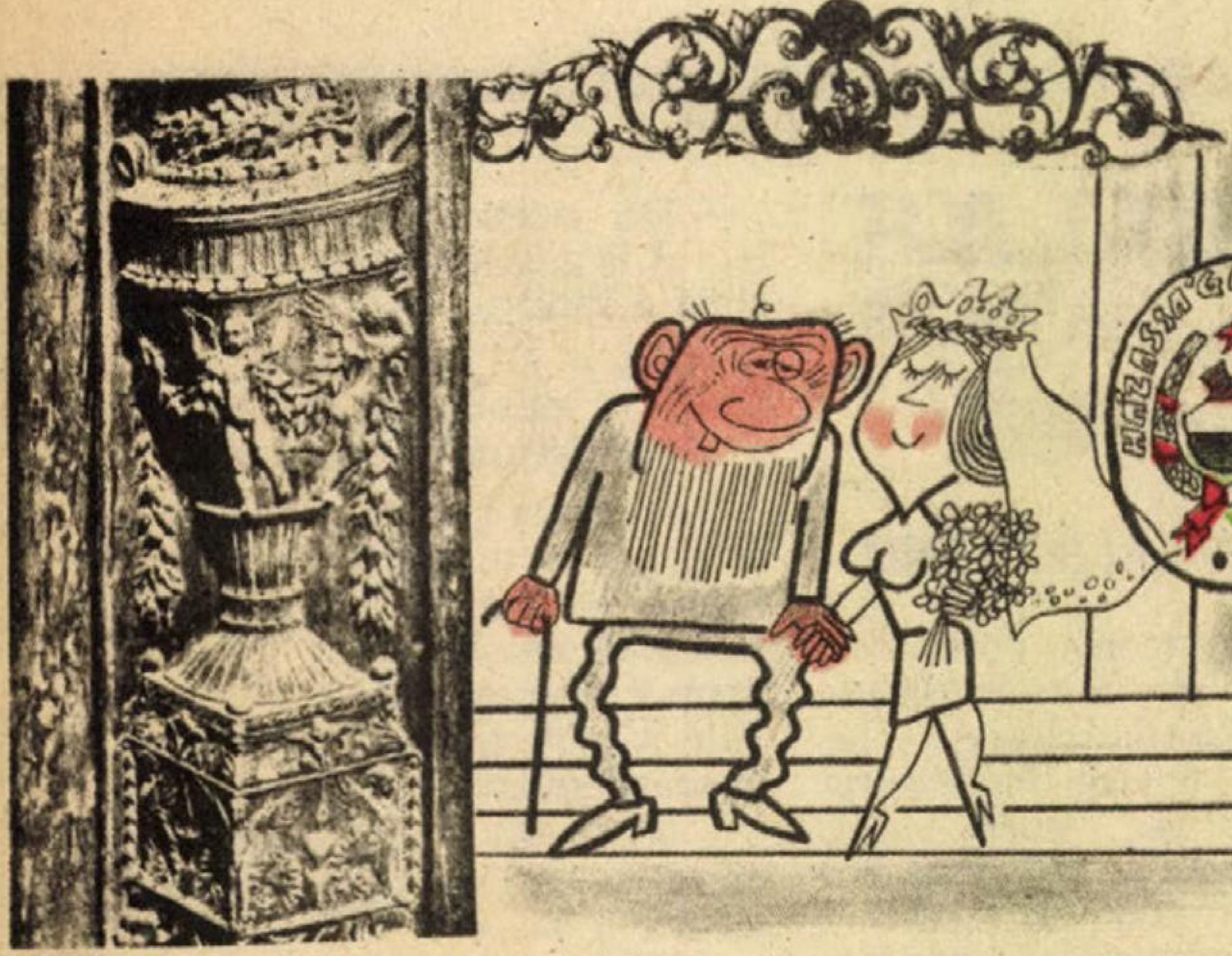
Mikes György

PESTI ARATÁS

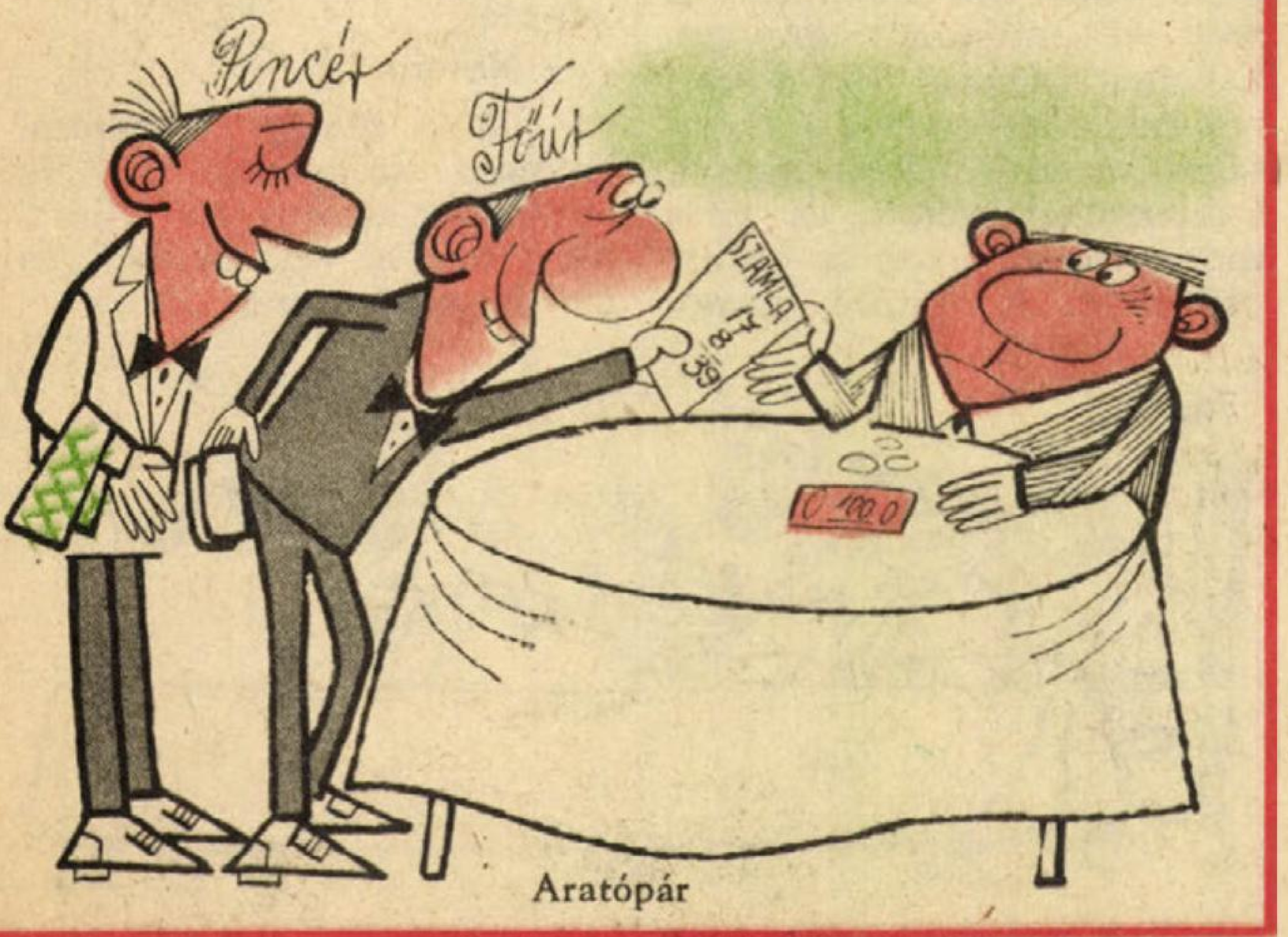
Fülöp György rajzai

Szemveszteség

Másodvetés

Aratópár

Hóvégi hajrá

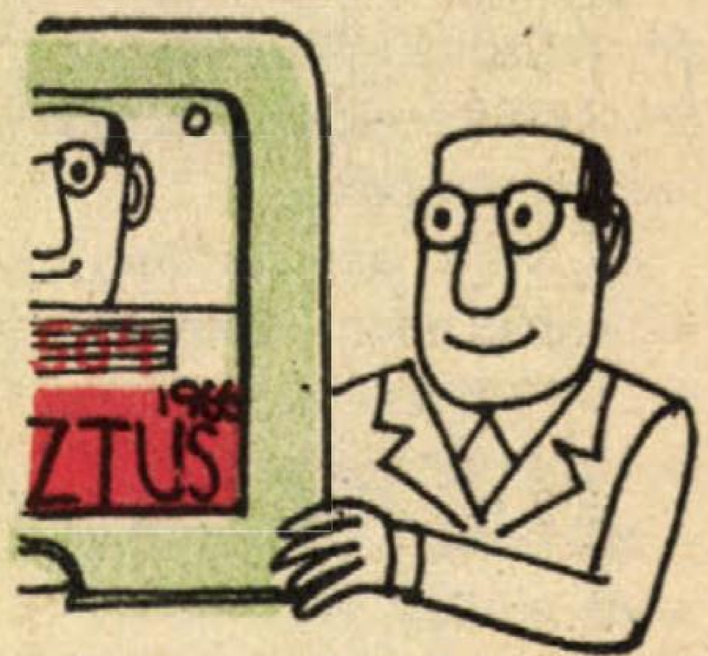
Érdekes jelenségre – a hóvégi hajrának egy új válfajára – lett figyelmes dr. Z. Z., egyik nagyvállalatunk munkaügyi osztályának vezetője: azok a dolgozók, akik korábban a nyári és őszi hónapok *első* felére ütemezték be a szabadságukat, most mind azt kérik, változtassák meg az eredeti szabadságolási tervet úgy, hogy a hónap *második* felében kaphassák meg ők is pihenési járandóságukat. A munkaügyek szorgos intézője tanácskozást folytatott néhány kollégájával, s meglepődve hallotta, hogy azoknak is hasonló a tapasztalatuk. Az üdülési felelős elmondotta például, hogy míg minden hónap második felére kétszeres a túljelentkezés – a hónap első napjaira szóló beutalók sehogy sem találnak gazdára. Szinte szóról szóra ezt ismételte meg a vállalat IBUSZ-összekötője is a külföldi társasutazásokra vonatkozóan. Ezt erősítette meg a főmérnöknek ama döbbenetes megállapítása is, hogy a kollégák vonakodnak elfogadni a külföldi kiküldetést, ha az a naptári hónap első felére datálódik.

Értetlenül álltak ezen egybevágó jelenségek előtt, s hozzánk fordultak felvilágosításért.

*

Hogy a várakozásnak megfelelhessünk, alapos szociológiai, tömegpszichológiai és közlekedésmélylélektani vizsgálatokat folytattunk, így sikerült kétséget kizáró biztonsággal megállapítanunk, hogy fenti rendellenes jelenségek előidézője *a jelenlegi bérletváltási és visszaváltási rendszer.*

Ha valaki ugyanis a hó közepén utazik el hosszabb időre a fővárosból, tizenötödikéig módja van a villamos- vagy autóbuszbérletét leadni, s ennek ellenében 22 Ft 50 fillért, avagy kerek 55 forintot visszatérítenek neki. Ez ugyan nem nagy összeg, de tíz-húszas alapon végig lehet ultizni belőle egy üdülési turnust.

Ellenben a hó elején távollevők 15-e után hazatérve a hátralevő napokra csak *teljesáru* havi bérletet válthatnak. Hátrányosabb helyzetbe kerülnek tehát, mint azok, akik a hó második felében utaznak el.

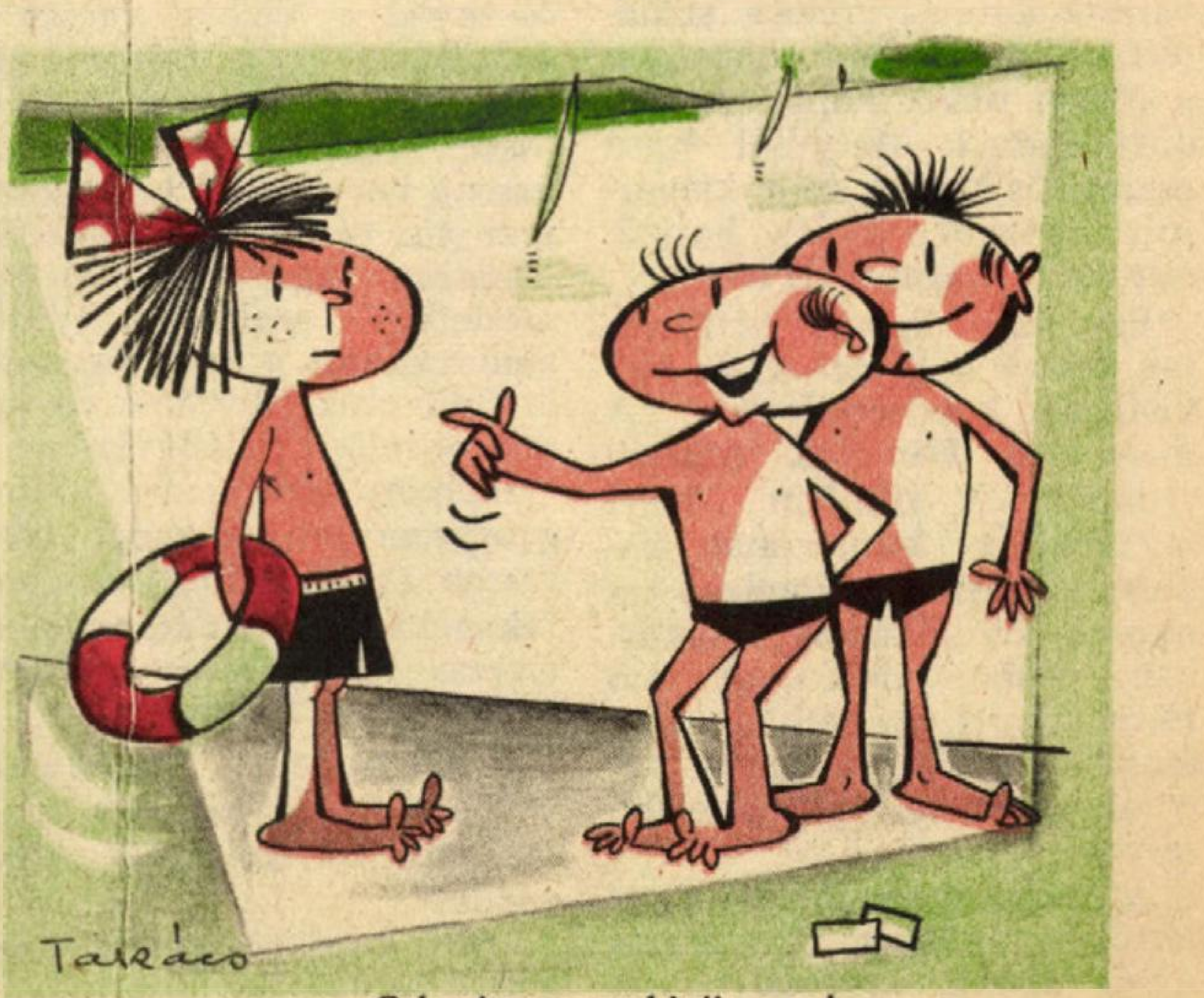
*

Eme közlekedésen belüli ellentmondás megoldására mindjárt lenne is egy kézenfekvő javaslatunk: a havi bérletek mellett rendszeresítsenek *félhavi tiketteket* is. Ezzel nemcsak a fent vázolt méltánytalanságot szüntetnék meg, hanem a bérletvisszaváltással járó felesleges pénzügyi adminisztrációt is.

Kedves Fővárosi Közlekedési Igazgatóság! Vegyék fontolóra a javaslatot! Még akkor is, ha első olvasásra nem tűnne elég bonyolultnak!

Radványi Barna

Srácok a parton

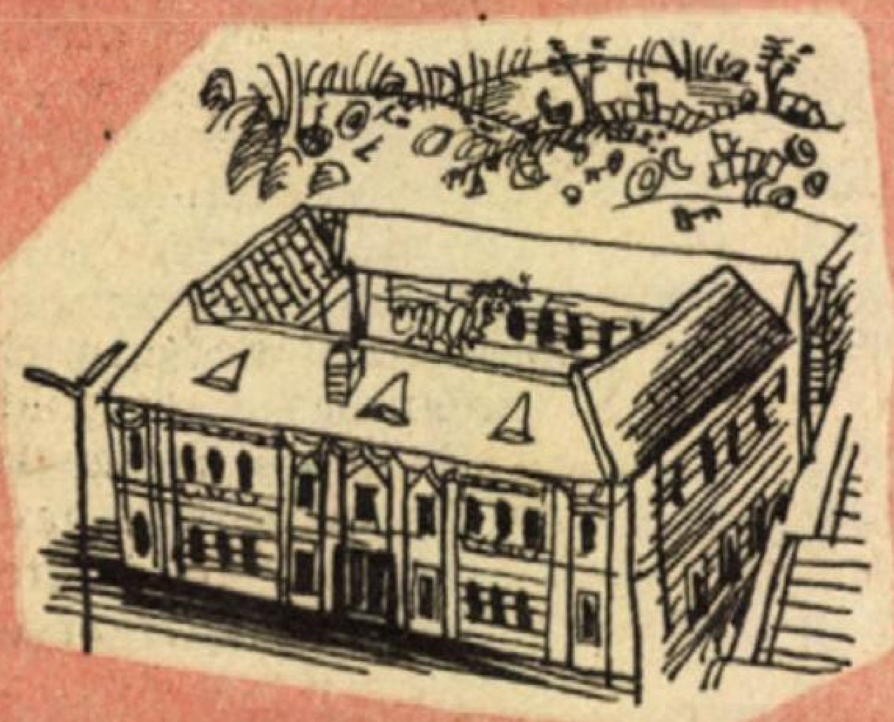
– Odanézz, monokinije van!

SÖPÖRJÜNK A MÁS PORTÁJA ELŐTT IS!

A LUDAS MATYI TISZTASÁGI SZOLGÁLATA

Ha valaki az Apród utcából a Sándor lépcsőn felkaptat a Vár tövébe, Buda egyik leggazdagabb szemétlelőhelyét fedezheti fel, pontosan az egészségügyi múzeumnak berendezett Semmelweis ház mögött. Erre a névtelen és gazdátlan terecskére nyílik az ifjúsági park hátsó kapuja, e kapun át vándorol ide a szórakozó ifjúság napi szeméttermelése, hogy itt — szamárkórók és lapulevelek árnyékában — elfeketült kupacokban elaléljon. Ezen közpiszkossági képződmények alkotóelemei között fellelhető a közönséges házi szemét csaknem valamennyi jellegzetes válfaja, van azonban egy

specialitásuk is: a parfés-papírpohár, amelyből itt található az ország leggazdagabb gyűjteménye.

Mindezekből az alábbi ténymegállapításokat tehetjük:

1. Az ifjúság kedveli a papírpoharas parfét.

2. A park gondnoksága kedveli a tisztaságot. (Ezért söpri ki gondosan a *saját* portájáról a szemetet.)

3. A szóban forgó gondnokságnak nemcsak a tisztasághoz van érzéke, hanem humorhoz is, erre vall az a jópofa ötlet, hogy szemétdombjukat pont annak aháznak a háta mögé telepítették, amelyben Asklépios és Hygieia (a gyógyítás és az egészség isteni megszemélyesítői) kaptak hajlékot.

4. E hely mindenképp méltó arra, hogy márványtáblát kapjon, ilyen felirattal:

> Ez volt 1966 nyarán
> **A VÁRNEGYED LEGPISZKOSABB PONTJA.**
> A szorgos szemetelők dicső emlékét kegyelettel őrzi
> **az I. kerületi Tanács**

Antik szabadtéri színpad

Hegedüs István rajza

– Na tessék, már megint esik!

SZILÁNKOK

REJTÉLY

Egy pékség működik az utcában, ahol lakom. Hajnalonként, öt óra körül csodálatos friss cipóillat árad ki a pékségből. Érdekes, amikor két órával később a szomszédos Közértben kenyeret vásárolok, csak szikkadt, másnapos cipót kapok. Ki érti ezt?

VÉLETLEN

Brahovácz meséli:

— *Képzelje el, nyolc évvel ezelőtt beültem egy előadásra a Toldi Moziba. Egy csinos, szőke, kékszemű nő ült mellettem. Egy párszor beszélgettünk, de azóta nem láttam. S most, képzelje el, nyolc év után, tegnap ismét beülök a Toldi Moziba, ugyanaz a sor, ugyanaz a szék. Mit gondol, ki ült mellettem?*

— *A csinos, szőke nő . . .*

— *Dehogy. Senki az égvilágon. Üres volt az egész sor. Azóta a tévé konkurrenciája miatt rosszabbul mennek a mozik!*

ELLESETT PÁRBESZÉD

— Kérek egy átszállót!

— Az megszűnt, kérem. Utazási bérlet van, vagy egyforintos vonaljegy.

— Kérek egy átszállót!

— Tessék megérteni. Azt kivontuk a forgalomból.

— Kérek egy átszállót!

— Momentán, sajnos, kifogyott. Tessék benézni talán a jövő héten.

— Kérek egy átszállót!

— Hehe! Vicces embernek tetszik lenni.

— Kérek egy átszállót!

— Írok Zalaegerszegre a sógoromnak. Neki talán még van.

— Kérek egy átszállót! Talán félretette a protekciósoknak? Azt hiszi, nem tudom, hogy pult alatt van még magánál átszálló?

— Mondja, minek magának az az átkozott átszálló?

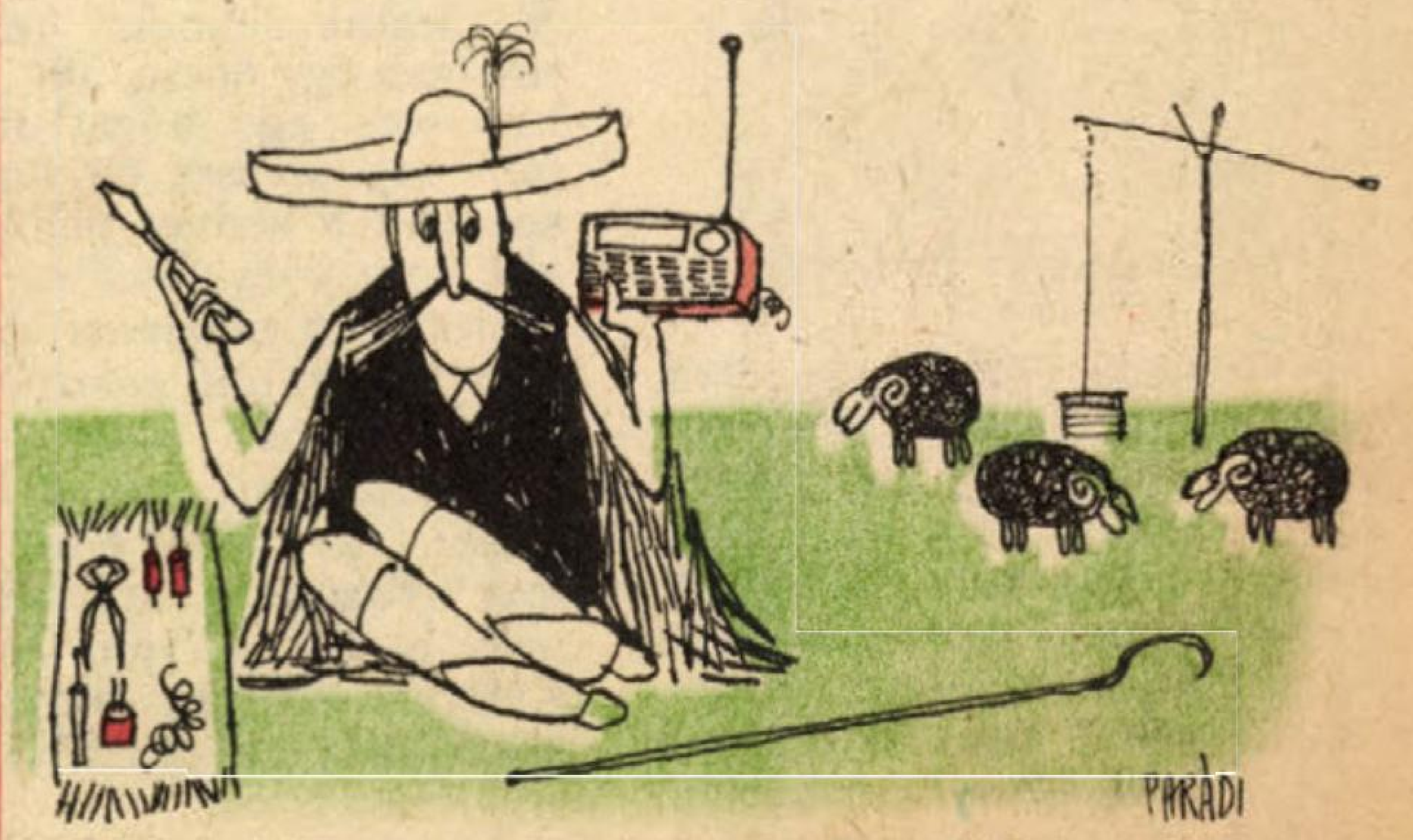
— Tudja, milyen az ember! Mindig az elérhetetlent hajszolja.

— Kérem, jegyet vált, vagy leszáll?

— Persze, hogy leszállok. Már meg is érkeztem. Alászolgája!

(Galambos)

Falusi gondok

– Rosszul kötöttem volna be a tranzisztort? Nem szól.

A GYUFA

Nagy Pál, miniszterhelyettes elvtárs őszinte örömmel fogadta gyerekkori jó barátját, Bokor Jánost, a dunahormódi gépállomás művezetőjét.

Szürcsölgették a feketét, szívták a cigarettát és zavartalanul emlegették ifjúkori izgalmas élményeiket, mivel a titkárnő, aki hírből jól ismerte a cimborát, Cerberusként őrizte nyugalmukat.

Észrevétlenül röpült az idő, ám Nagy Pálnak egyszercsak eszébe jutott, hogy másnap hajnalban el kell utaznia és addig még ma... Többek között át kell mennie a miniszter elvtárshoz is. Lopva órájára sandított, ezt észrevette barátja, s egyből fölállt.

A miniszterhelyettes zavartan nyomta vissza a fotelba Bokor Jánost, majd a közéjük szakadt néhány másodperces csendben azon tűnődött, miért jöhetett föl hozzá a barátja.

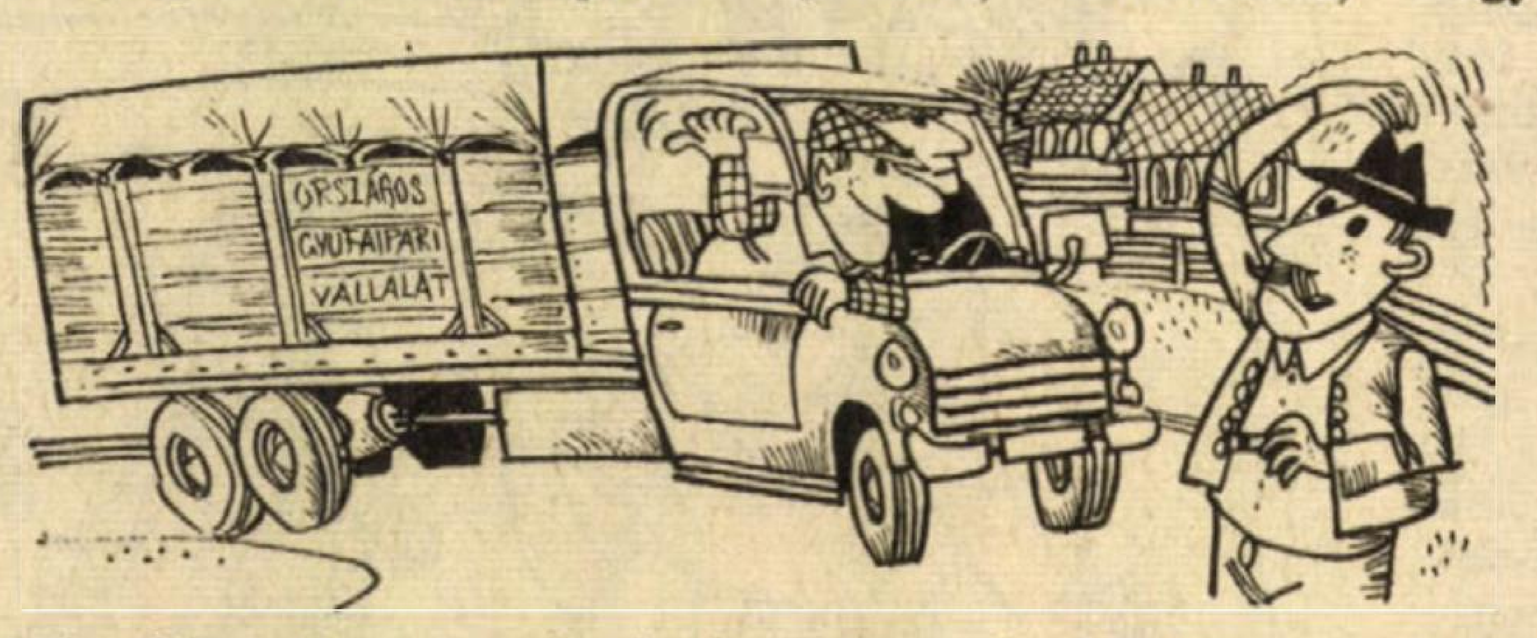
Jó, jó, azt mondta, erre járt, fölugrott... De miért épp most „ugrott föl"? Sajnos, megszokta, hogy aki hozzá jön, nem ok nélkül jön. Ismerte barátját, tudta, milyen szemérmes, ha nem szedi ki belőle valahogy, miben lehet a segítségére, képes hazamenni dolgavégezetlen. Szerencsére, eszébe jutott (nemrég került szóba), hogy Jani kisebbik fia az idén érettségizett.

— Ej, komám — csapott rá huszárosan —, nem is mondtad, mit csinál Imrus érettségi után?

— Bányamérnöknek készül.

— Az szép, nagyon szép! — Örvendezett a miniszterhelyettes —, remélem, fölveszik simán, de ha netalán...

— Előfelvételis! — Húzta ki magát a büszke apa. —

Második volt a tanulmányi versenyen.

— Gratulálok — nyújtotta kezét Nagy Pál, s közben sebesen gondolkodott, majd kivágta az újabb kérdést: — Hát a Jani gyerek? Unja a fatornyos faluját, mi?

— Annyira unja, hogy most építkezik, hiszen tudod, megnősült.

— És nem kapnak építőanyagot. Igaz?

— Az egész falut ő látja el. Azt szokta mondani: Egy Tefu sofőr még a Bazilikát is idefuvarozza, ha akarja.

— Értem, értem... — dünnyögött maga elé Nagy Pál, majd hirtelen ötlettel: — Hát a kis Ilona? Őt kollégiumba akartad adni, ha jól emlékszem.

— Már ott is van egy éve. Pécsett.

— Most jut eszembe, a múltkoriban, amikor felétek jártam, említetted, hogy szeretnétek Olaszországba menni.

— Az ugyan jó múltkoriban volt. Tavaly jártunk lent...

Ebben a pillanatban megzörrent a telefon. Nagy Pál fölugrott, ment a készülék felé, de közben csak törte a fejét, mint a szenvedélyes játékos, aki fut a pénze után.

Bokor János pedig szája csücskébe dugott egy cigarettát, s rá akart gyújtani. De sem az asztalon, sem a zsebében nem talált gyufát. Hát ujját emelve utána pisszegett a barátjának, aki közben fölemelte a türelmetlen kagylót, s ezért csak állát mozdítva kérdezte, mi a baj.

— Gyufa — suttogta Bokor.

A miniszterhelyettes pedig gépiesen fölírta a mindig keze ügyében levő blokkra, hogy „gyufa" és telefonálás közben szórakozottan mellé kalligrafálta, hogy Bokor János.

Bokor János rövid keresgélés után megtalálta az asztal alá esett gyufát.

A két barát a telefonnál beszélgetett még néhány percig, majd kölcsönös hátbaveregetés közepette elbúcsúztak.

A miniszterhelyettes másnap elutazott.

A lelkiismeretes titkárnő pedig, aki a főnöki blokkot „ügyintézésre" átvette, „kijárta", hogy az illetékes nagykereskedelmi vállalat szállítson Bokor Jánosnak Dunahormódra egy tétel gyufát. Utánvéttel, de sürgősen.

Bokor János értetlenül bámulta a lehetetlen szállítmányt, s már azon volt, hogy valami nagy gorombaság kíséretében visszaküldje, de idejében kapcsolt és átvette. Mégsem sértheti meg az ő fejes barátját.

Sólyom László

A „legöregebbek"

A múlt héten a világ legöregebb ikerpárja szerepelt a sajtóban. Nem sokkal előtte a világ legöregebb asszonya, az előtt meg a legöregebb birkapásztor, a legöregebb halász, a legöregebb vadász és a legöregebb madarász.

Ezek az öregek egytől egyig kiváló egészségnek örvendenek, esznek, isznak, satöbbi,

lovagolnak, pipáznak, még táncra is penderülnek. De még mennyire! Az olyan „legöregebb", aki nem penderül táncra, még egy egyhasábost sem ér meg, nemhogy egy fényképes riportot. Egyetlenegyszer sem olvastam olyan száz éven felüliekről, akiket kínoz a podagra, légzési nehézségeik volnának, álmatlanságtól szenvednének, de még egy hitvány fogfájás sem bántja őket. Ebből azt a következtetést szűrtem le, hogy a betegségek kizárólag a 30-tól 100 éveseket veszik elő. Ha már valaki túlhaladta a százat, az makkegészséges.

Megfigyelésem szerint a „legöregebbek" rendszerint nem magányosan fordulnak elő, hanem kalákában élnek. A „legöregebbnek" rendszerint van egy öccse, aki „csak" 127 éves, egy húga, aki potom 119 tavaszt élt meg, de szó esik a kedves papáról is, aki 132 éves korában még egyhajtásra megivott egy fél liter denaturált szeszt.

Sajtónkból ítélve tehát „legöregebben" nincs hiány, annyi a száz éven felüli, hogy már nyugodtan megalakíthatnák a Száz Éven Felüliek Klubját, öttusa-, futball- és kosárlabda-szakosztállyal.

N. S.

TITOK

Tetszetős Op-Art ruha rajta,
az ifjú színeket még tartja,
a fele kék, a másik meg piros,
egészben véve... eléggé csinos.
De bölcsen tudja azt is ő:
a túl sok festék vénítő,
ezért a rúzs, az arc-szín lelke
csak gyengéden van rálehelve.
A karcsúsága csupa kellem,
(vajon mit használ hízás ellen?),
szoknyája felül van a térden,
s ő csak figyel a Moszkva téren.

Mit vár, kit vár? Lapulva, csendben,
miként vadász a méla lesben,
úgy pillant körül. Egész sor áll
a bérlet-pénztár ablakoknál,
s a nő néz... percet perc követ...
nem lát-e ismerősöket?
Majd lassan, hogy a tömeg gyérül,
odasodródik ő is végül.
– Mi tetszik? – kérdik az ablakban.
Pirulva súgja, egész halkan,
hogy meg ne hallják ott a népek:
– Egy nyugdíjas bérletet kérek!

Lovászy Márton

Bizalmi feladat

– Maga őrzi az íróasztalomat, amíg szabadságon vagyok!

JÓSKA

E lap szerkesztője a tanúm, hogy így és akkor történt, ahogyan mondom:

Egy hónapja sincs. Felkászálódtam az egyik buszra, s mert megpillantottam a Ludas szerkesztőjét, nemcsak üdvözöltem, de kínáltam is egy krokinak valót.

– Ilyen sztorim van! Megírhatom?

– Na?

– Jóska. Berda Jóska. Tőle jövök. Azt mondta, járjak ki neki egy ügyet. Merthogy ő rühelli a hivatalokat, a formaságokat. Oldalági örökösei terhére, az állam javára lemond minden szerzői jogdíjáról. Márhogy a halála után.

– Hm. Különös.

– De nem ez. Hanem az, amit még ezután mondott. Azt mondja, cserepképpen állíttasson majd neki az állam síremléket.

– Anélkül is dukál. Neki dukál.

– Csakhogy, azt mondja, nem akármilyet.

– Hát?

– Saját sírfeliratához ragaszkodik.

– Stílusos.

– Az.

– Na?

– „Élt tisztán, szóda nélkül.”

*

Így igaz! – jelképesen is, valljuk, Jóska bátyánk, örök-torkos és örök-szomjas cimboráid; ahogyan mondád: mi, „epikúrszocialisták”. Dehát micsoda rosszul sikerült vicc Tőled, hogy nem vicceltél.

Toma Ádám

MI A TITKA?

Családok elválnak, széthullanak, hogy új összetételben megint feltámadjanak, és újólag elenyésszenek.

A Szabó család marad.

Lám, a Római birodalom igazán elég hatalmas volt, mégis eltűnt a történelem süllyesztőjében.

A Szabó család marad.

Még Adenauer is lemondott elnöki tisztéről.

A Szabó család marad.

Már a csipkelődő, a minden Szabó családon csomót keresők is feladták a reménytelen küzdelmet. A Szabó család bevonult örök intézményeink közé: a dolgozóknak üdüléshez és lógáshoz való joga, a túlzsúfolt villamos, az épülő földalatti mellett helyet kapott a Szabó család.

Vajon mi a titka a Szabó család örök létének, ércnél maradandóbb halhatatlanságának? Hisz mindannyian elsősorban magunkról szeretünk beszélni. Mindenkit a saját ügyei érdekelnek csak szívből igazán. Az ember még legközelebbi hozzátartozóinak ügyeit is csak árukapcsolásos alapon hallgatja meg, hogy aztán ő is elmesélhesse a maga kétségkívül sokkal fontosabb, izgalmasabb dolgait.

Nem beszélve rokonokról, ismerősökről. Van, aki elől fejvesztve menekülünk, mert már megint a maga problémáival szeretné telefecsegni fülünket. A Szabó család ügyeit egy egész ország fülhegyezve hallgatja.

Nem tartozom a Szabó család hallgatói közé, a napokban mégis kinyitottam őket, hogy talán rájövök, mi az oka ennek a lankadatlan érdeklődésnek.

Nem mondom, érdekesek Szabóék ügyes-bajos dolgai. De nem érdekesebbek, mint tegyük fel Vaculák Pál esete a földszint hatból. A különben derék férfiút főbérlőnője ki szeretné ebrudalni, és így félő, hogy Vaculák fedél nélkül marad.

Nem érdekesebb, mint Nusák Valikáé a szomszéd házból. Nusák Valika hullámos fürtjeit ugyanis megtépázta a lánykа udvarlójának a felesége. Saját két szememmel láttam.

Nem érdekesebb, mint Kemény bácsié, régi ismerősünké. Kemény bácsit elhanyagolja egyetlen, ám férjezett lánya, így az idősebb férfiú napokig nem jut meleg ételhez.

Ezzel szemben mind Vaculák Pál, mind Nusák Valika, nem különben Kemény bácsi elől minden teremtett lény gyorsan menekül, attól félve, hogy már megint a maguk problémáival hozakodnak elő, és mire jó az.

Mi hát, mi hát a titka Szabóéknak és az ő bajaiknak, ügyeiknek, problémáiknak?

Tűnődve csuktam le a rádiót. Szabóék, mind az egész család elnémult. És ettől, ekkor gyúlt világosság az agyamban: ez, ez az ő titkuk!

Hogy le lehet őket kattantani!

Vaculákról vélelmezhető, hogy még megkér, amíg új lakáshoz jut, fogadjuk őt be néhány napra. Valika megadhat minket tanúnak, hogy láttuk, amint elcsépelték. Néhány célzás Kemény bácsi részéről, s aztán mi vihetjük neki a meleg tál bécsiszeletet.

Ezzel szemben garantáltan fix, hogy a Szabó család egyetlen tagja sem kér tőlünk kölcsön, nem vár tőlünk semmiféle baráti szolgálatot, nem kell őt befogadni, nem kell részére főzni.

Minden kockázat nélkül elérzékenyülhetünk, mosolyoghatunk, sírhatunk, nevethetünk, lelkesülhetünk a Szabó családon.

Minden rizikó nélkül érzőszívű jó embernek lenni... Hát nem méltán örökéletű a Szabó család?

Kertész Magda

MINDENFÉLE

Saját magát az is kivételnek tekinti, aki szeret általánosítani.

*

Frontátvonulás kérdése, hogy az ember mindennel elégedetlen legyen.

*

Az ember a legszebb éveit áldozza az életnek.

*

Sajnos, gyakran csak a jövőben derül ki, hogy milyen kiválóságoknak voltunk a kortársai.

*

A magános embert az keseríti el, hogy senki sem használja ki.

*

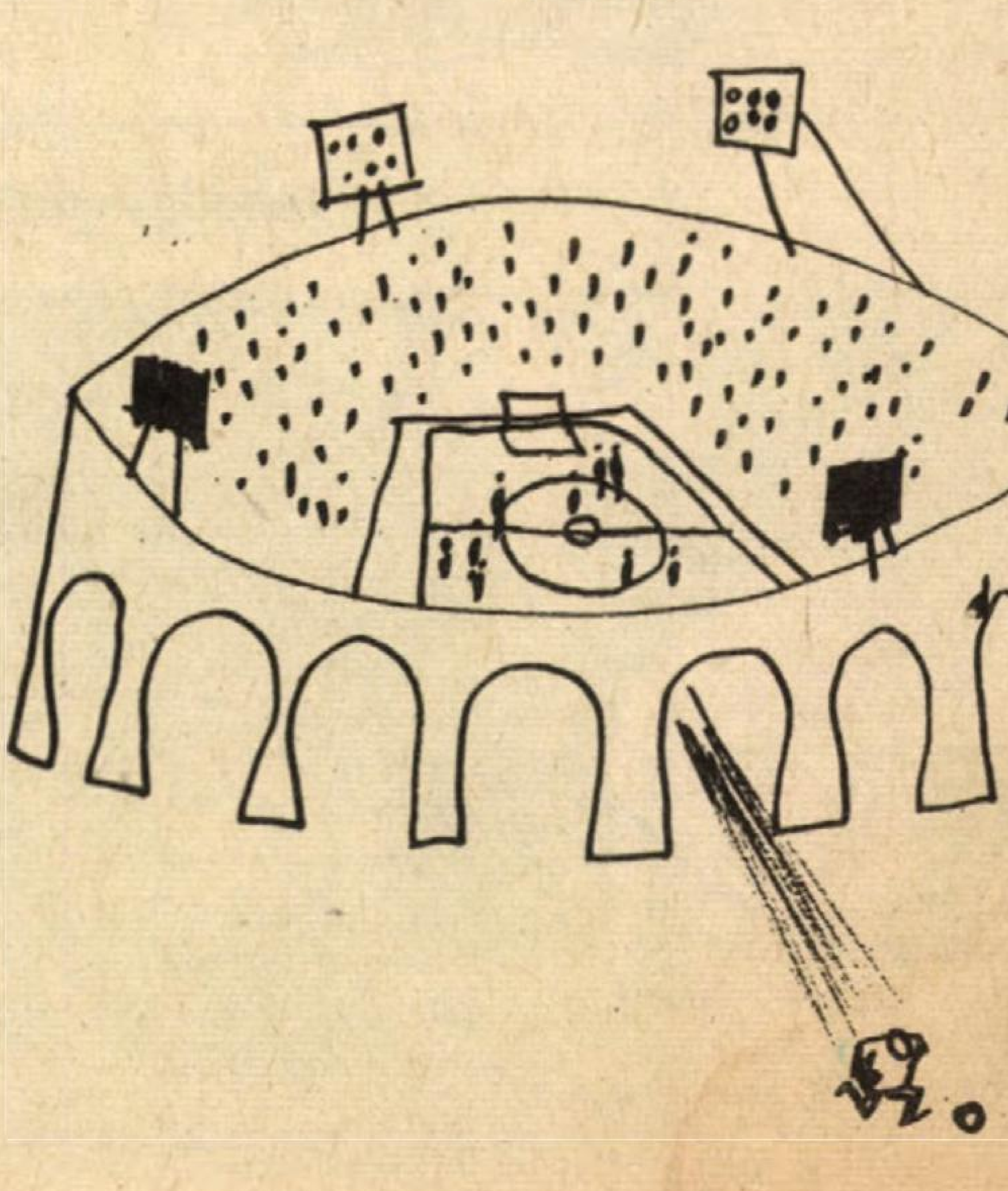
Borversenyképes antialkoholista mozgalommal rendelkezünk.

*

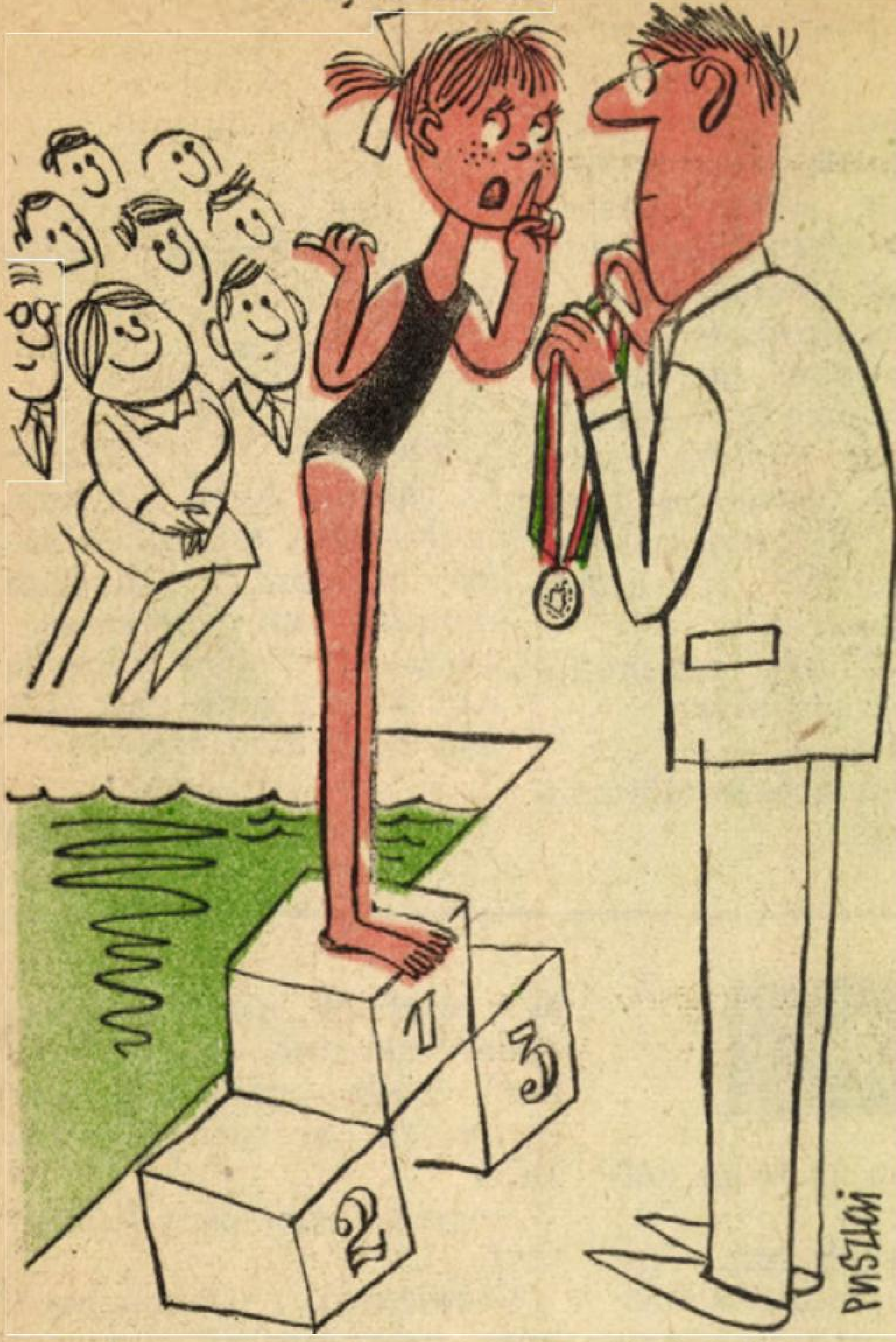
Nem szeretem, ha ellenkeznek velem. Teljesen elegendő, ha én ellenkezem másokkal.

F. L.

Az önző

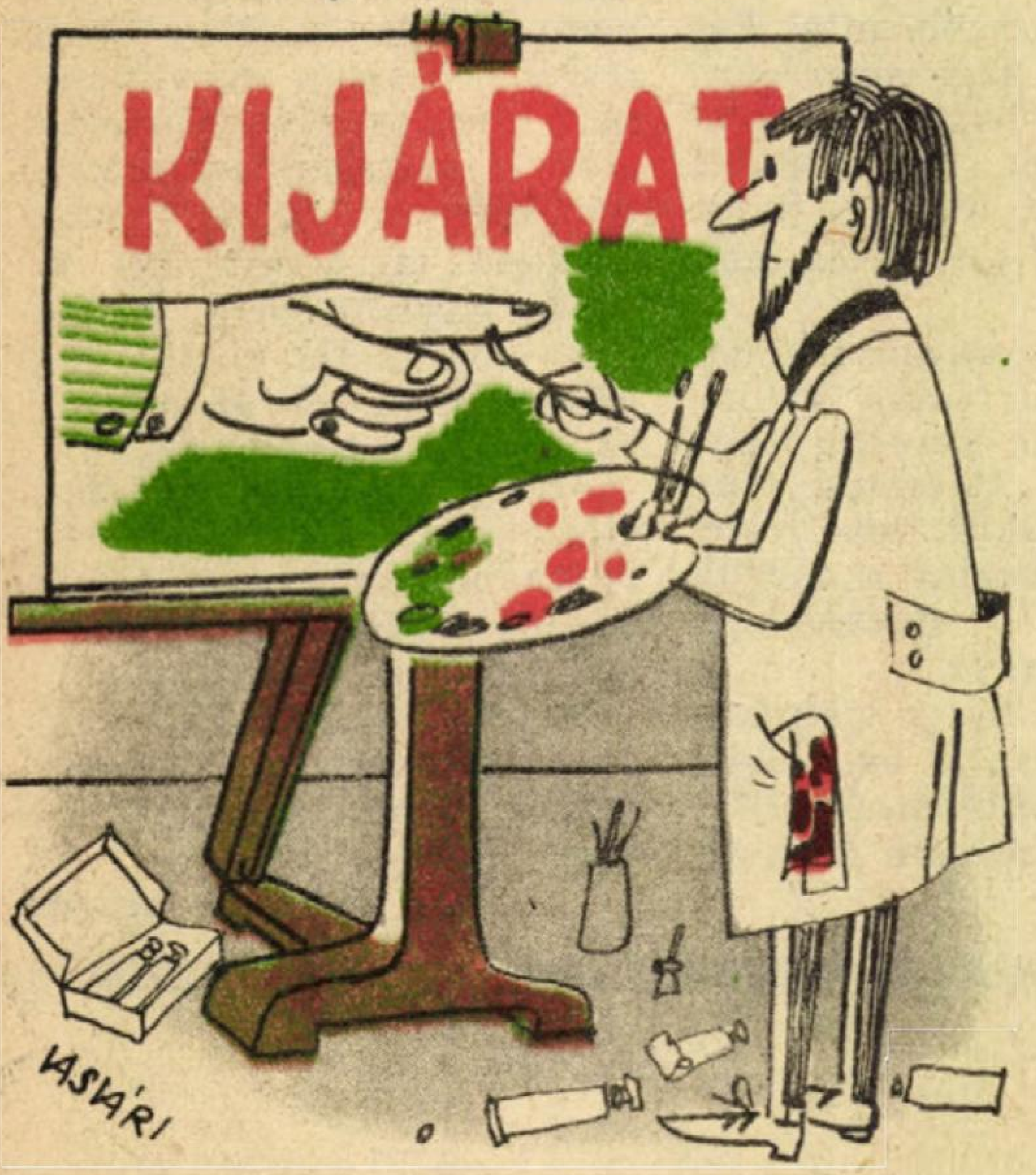

Bajnokavatás

– A nagymaminak ne tessék elárulni, hogy a mélyvízben voltam...

Irányt mutató művészet

Sivár, őszi délutánokon,
mikor az eső is megeredt,
W. úr csemegeüzletében
darabbérben fogtam egeret...

Tíz fillért kaptam egy egérért,
azt mondta W. úr: ennyit megér!
(Bízva, hogy így az üzletéből
gyorsan kipusztul minden egér.)

Engem viszont más cél vezérelt,
(gondolom, hogy érthető az ok)
nem W. úrnak, az egereknek
drukkoltam: csak szaporodjatok!

S a csapda rejtekéből halkan,
hogy W. úr ne hallja neszemet;
a kisebbeket futni hagytam...
(Elvette a pénz az eszemet!)

Helyettük inkább (jobb fogás volt,
bocsássa meg az Ég vétkemet)
egy doboz szardíniát fogtam,
hogy dúsabbá tegyem étkemet...

Ma ott, hol egykor egerésztem
a Közért árul pompás sajtot.
Minap bementem, (belső kényszer
volt, ami sajtért odahajtott...)

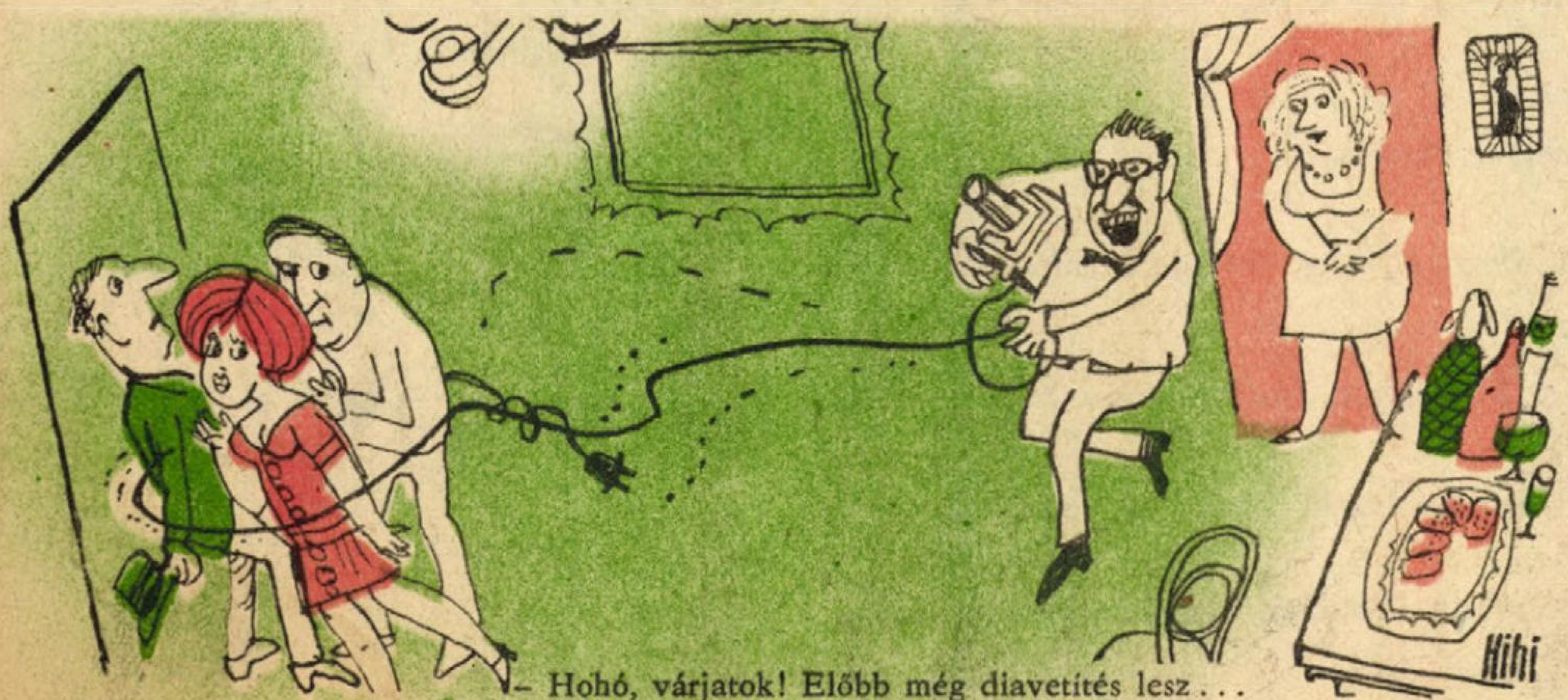
S míg álldogáltam arra várva,
hogy kézhez kapjam már a blokkot;
egy egér futott át a bolton,
s nem blokkot kaptam, hanem sokkot!

Mert rámkacsintott cinkos szemmel,
én pedig megremegtem bévül...
Meddig kísért a múlt még meddig?!
Az én bűnöm soha el nem évül?

Szilágyi György

Vendégségben

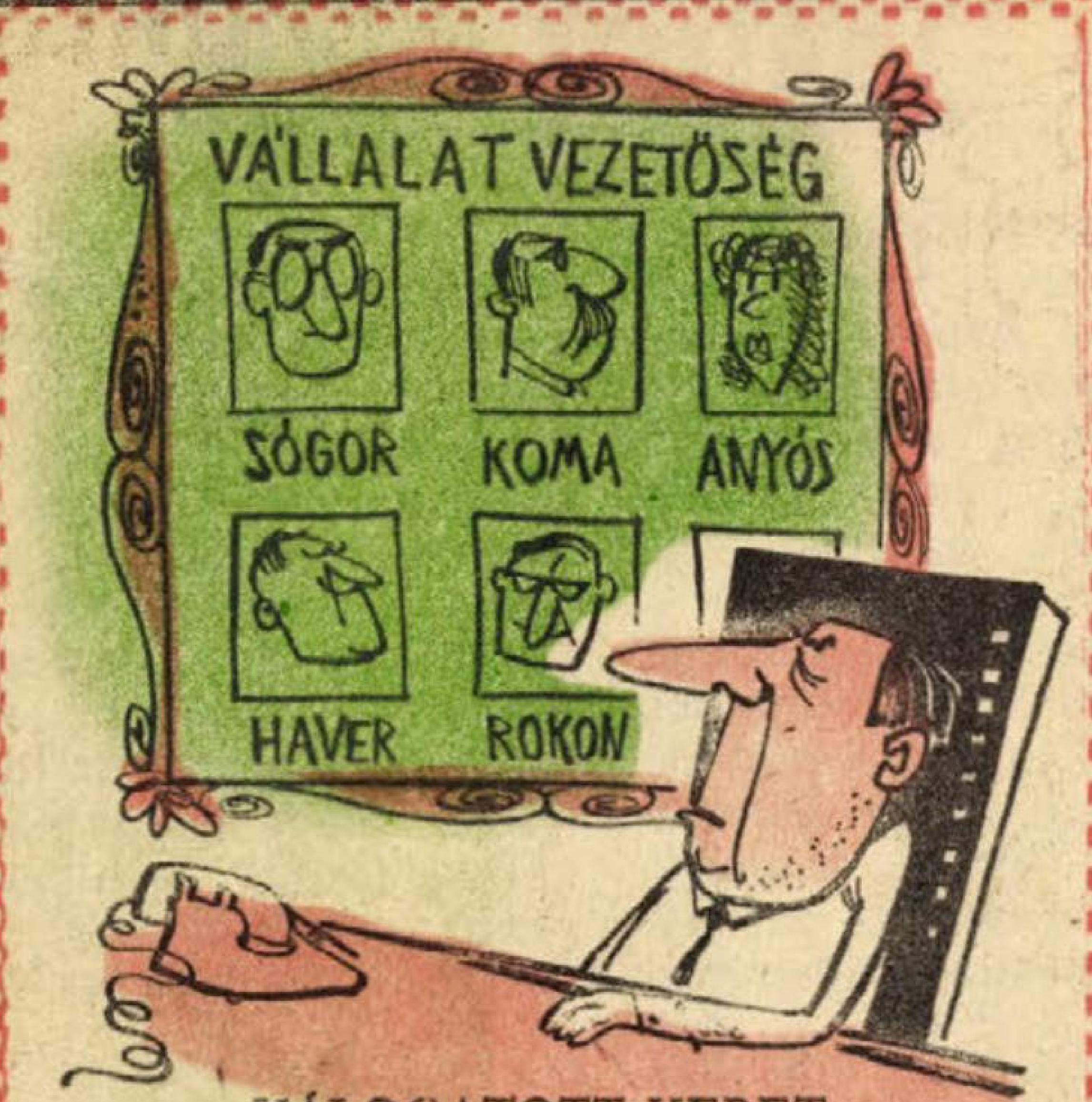
Hegedűs István rajza

– Hohó, várjatok! Előbb még diavetítés lesz...

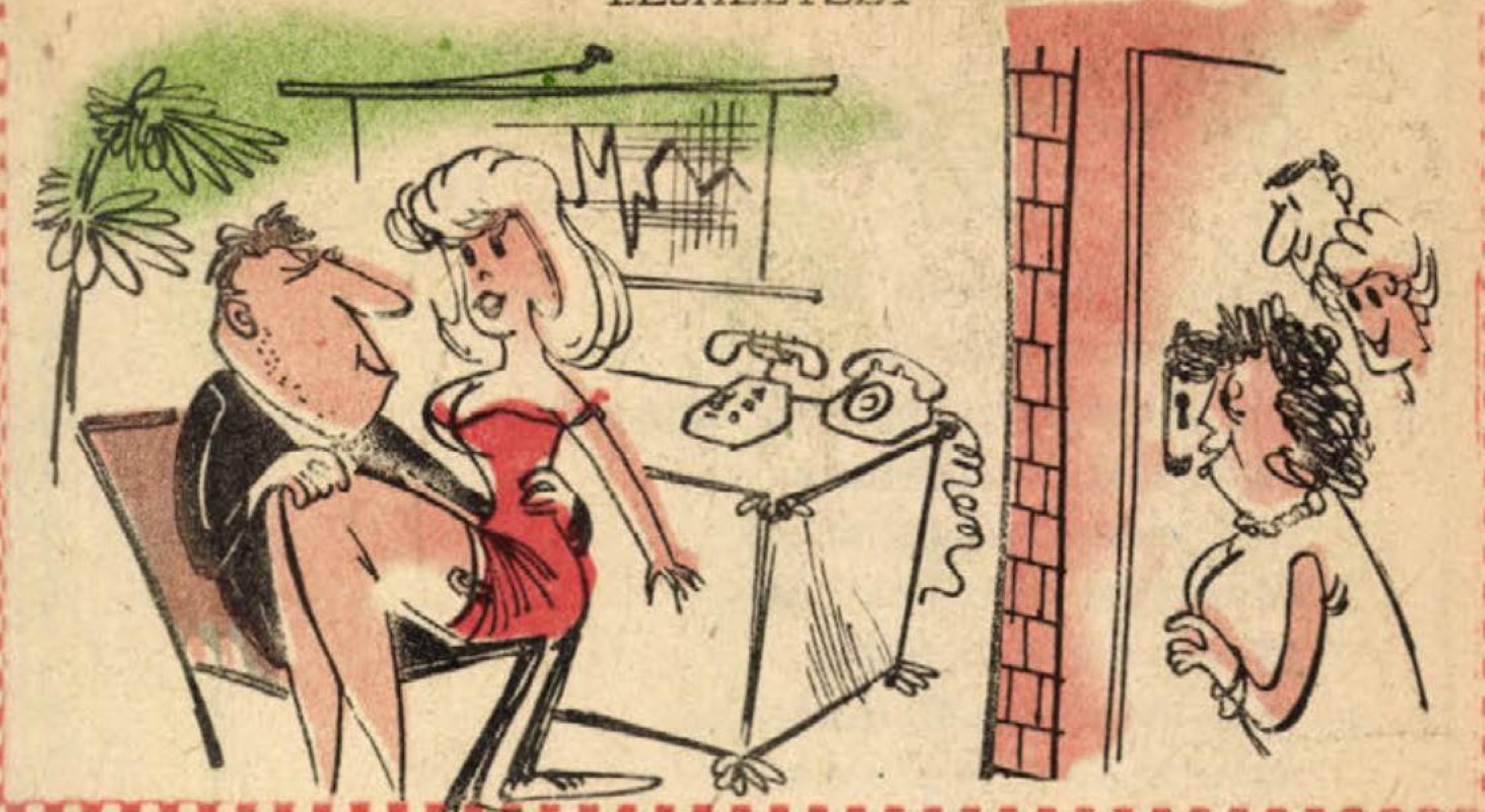
E heti hirdetéseink

MINDENNAPI MÉRKŐZÉS

VÁLOGATOTT KERET

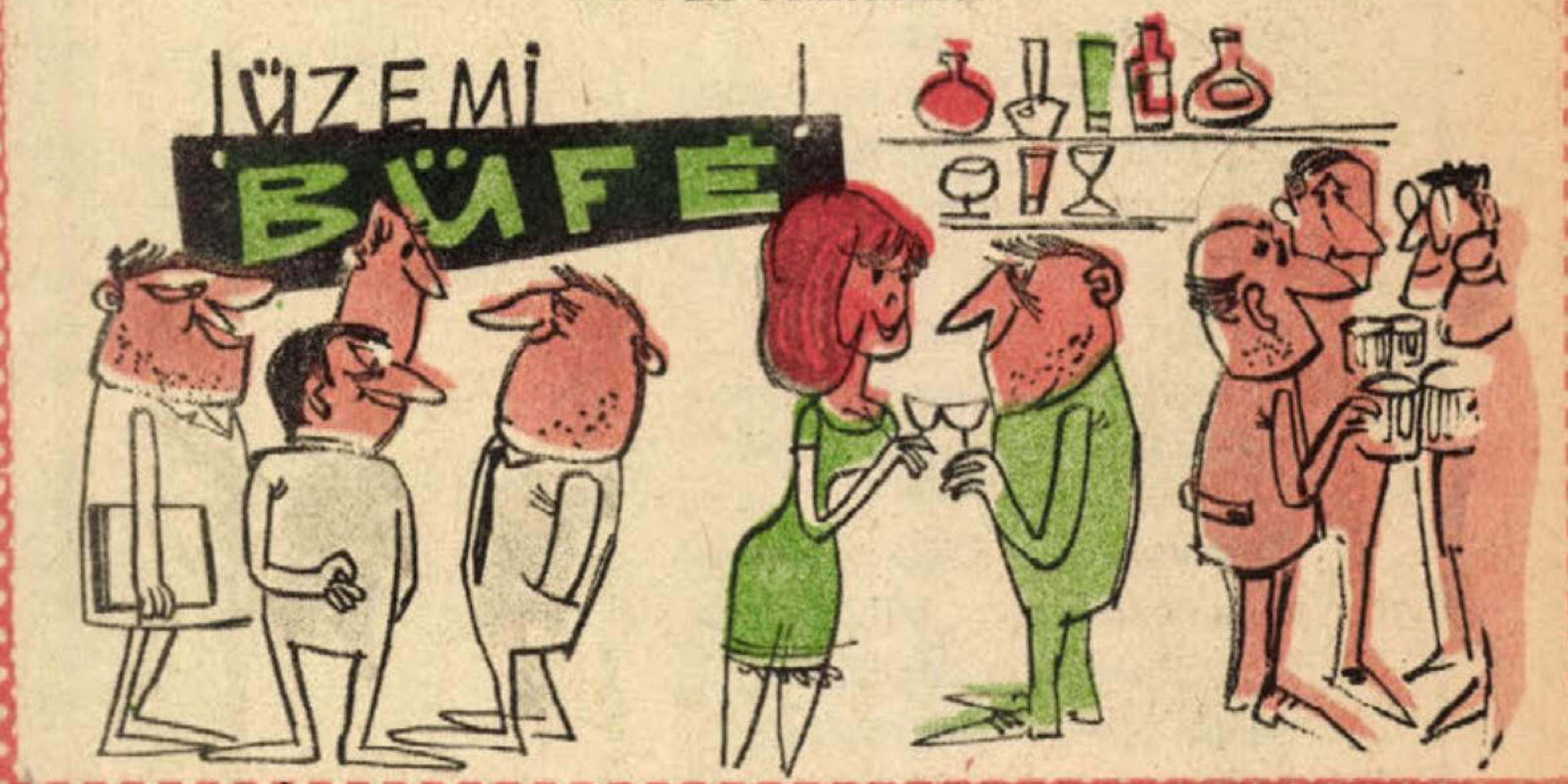
LESHELYZET

BEDOBÁS

4-2-4-ES FELÁLLÁS

Barát József rajzai

BECSÚSZÓ SZERELÉS

ELŐNYÖS TESTHELYZET

SVÁJCI RETESZ

CSELEZÉS

KEZEZÉS

NEHÉZ MÉRKŐZÉS

ANYAI JÓTANÁCS

Útnak indult a kis Marcsa,
hátán répa, kalaráb,
egy kis zöldbab, egy kis hagyma,
a városban hogy eladja
uccu mentől hamarább.
Édesanyja lelkére kötötte,
bármit kér a férfinem,
rá se nézzen, úgy beszéljen,
mondja azt, hogy: nem!

A kupéban ketten ültek
egy diákkal a padon.
Szólt a diák Kiskunmajsán:
„Adj egy csókot, visszaadnám
kamatostól aranyom!”
Szólt a kislány: „Édsanyám azt mondta,
bármit kér a férfinem,
rá se nézzek, úgy beszéljek,
mondjam azt, hogy: nem!

Mosolygott a diák egyet
s ezt kérdezte: „Violám!
ha a karomba kapnálak,
össze-vissza csókolnálak,
haragudnál-e reám?”
Szólt a kislány: „Ha karjába kapna?
Megcsókolna édesen?
Haragudnám-e magára?
Úgyis tudja: nem!
Mert anyám a lelkemre kötötte
bármit kér a férfinem
rá se nézzek, úgy beszéljek,
mondjam azt, hogy: nem!

Török Rezső

családi mérleg

A személymérleget a belkereskedelem kölcsönözte. Ott állt az Astoria aluljáró előtt, és automatához illő közönnyel várta a kuncsaftokat. Csekély húsz fillérért mindenkinek elárulja a súlyát.

Népes család állta körül vasárnap este az automatát, apa, anya és két gyermek: egy nyúlánk süldő lány és egy tízéves fiúcska. A családfő először megnézte a használati utasítást, amely szerint először fel kell állni a mérlegre, másodszor be kell dobni a nikkel húszfillérest, utána leolvashatjuk a pontos testsúlyt. Nagy szakértelemmel és körültekintéssel végezte a mérési műveleteket.

– Te állj fel, Zsuzsika, így... Most apu bedobja a pénzt... Ne mozdulj, 47 kiló, jól van, most maradj... Feri, lépj fel!... Zsuzsi, szállj le, óvatosan... Rendben...

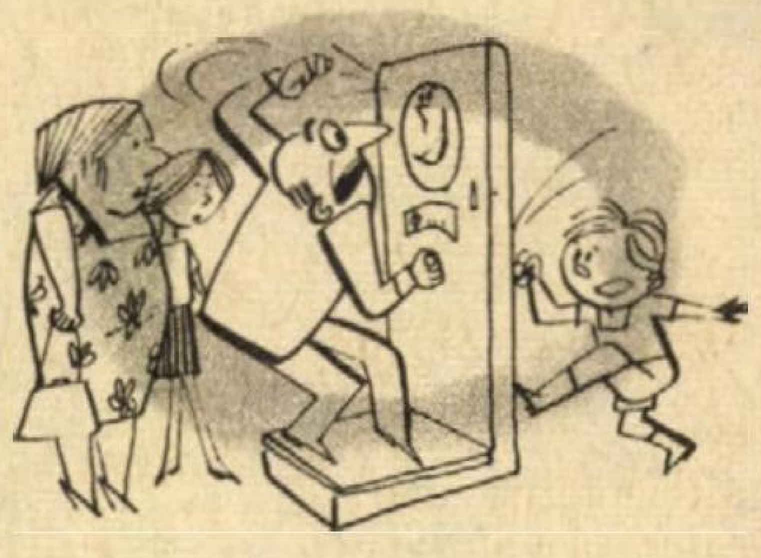
A kényszerleszállás jól sikerült. Megállapították Feri súlyát is.

– Most te, anya... Feri, ne mozdulj...

Az olvasó is nyilván rájött már, amit mint kibic rögtön megállapítottam: a tisztes családapa hamisan mérlegel, egyetlen húsz filléressel négy mérést végez, a tarifát tehát leszállította öt fillérre.

– Most apu következik, vigyázat!...

Valahogy a mama rosszul lépett, túl korán vagy túl későn, ki érti ezeket a műszaki dolgokat? Egyszóval a mérleg megelégelte a hamis játszmát, és leállt. Nyele visszaugrott a nullára, és ott maradt. Zörgették, rázták, kopogtatták, de meg nem mozdult. A bősz apa minden trükköt megpróbált (csak azt nem, hogy bedobjon egy húszfillérest). Az automata nem mozdult. Sőt, mintha röhögve azt mondta volna:

– Ezt a trükköt már ismerem!

A jó apa megelégelte a reménytelen küzdelmet, lelépett a mérlegről, és felháborodva jegyezte meg:

– És a pénz sem jön vissza! Tiszta csalás!

Így a családnak csak három tagja ért el eredményt. A családfő nem méretett meg, de könnyűnek találtatott.

(stella)

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NÁBOBNAK NÉZTEK KESZTHELYEN

Néhány napig Keszthelyen voltunk, az „Egy magyar nábob” és a „Kárpáthy Zoltán” című filmeket forgattuk. Egésznapos kemény munka után a társaság egy része, színészek és a forgatócsoport tagjai, vacsorázni óhajtva találkoztak a strandon levő szép és nagy étteremben. Az étel jó volt, az italok zamatosak, a kiszolgálás magyar módon lassú bár, de figyelmes.

A csendes borozgatás és élénk beszélgetés egy-két órácskája után szedelőzködtünk, mert holnap is nap lesz, erős munkanap. Kértük tehát a számlát.

Hozták. Hosszú volt és meglepő. Mivel elsőnek én szólítottam a fizetőt, az én orrom alá tartották először: négyjegyű szám volt a végösszeg. Nyilván azt hitték, én vagyok a huszonöt vendéget meghívó Magyar Nábob, — holott én csak a forgatókönyvet írtam róla. Utánam másnál próbálkoztak. Majd harmadiknál. És, csodák, csodája! — senkisem volt hajlandó huszonöt jóétvágyú ember vacsoráját és borát egyösszegben kifizetni. Vendéglátó-iparunk mélyen csalódott: úgy látszik, nincsenek már igazi magyar urak, akik százast ragasztanak a prímás homlokára, és könnyed eleganciával odalöknek egy-két ezresbankót a fizetőnek, mondván:

— Az egész asztal a vendégem volt...

Nem volt más hátra: az irodában gonddal egybeszerkesztett mammut-számlát a boldogtalan pincérnek verejtékezve huszonöt részre kellett bontani, hogy egyenként fizethessünk. Alig háromnegyed óra kellett a művelethez.

Másnap este már nyugodtan összeverődtünk vacsorázni; most már tudják az étteremben, hogy nincs közöttünk Festetics herceg.

Nem vették észre. Megint hozták a hosszú számlát, mert a vendéglátás valamelyik nagyura törvényt hozott, amely szerint: „egy társaság — egy a számla! akinek nem tetszik, főzzön magának otthon babot!” Már valamivel bosszúsabban vészeltük át a számlafelbontás háromnegyedóráját.

Harmadnap megpróbáltuk, hogy mindenki külön üljön: egy asztalhoz egy vendég. Nem ment, kevés volt az asztal. Össze kellett ülni, újra elviselni a hosszú számlát és hosszas felbontását. Volt köztünk, aki káromkodott, s volt, aki nevetett. Más kissé ideges lett, és szerette volna az értelmi szerző fején széttörni a berendezést. Egyesek apatikusan bámultak maguk elé, mások tarkója piros lett a dühtől. A pincér pedig eszelős sietséggel bontogatta az összebogozott számlát.

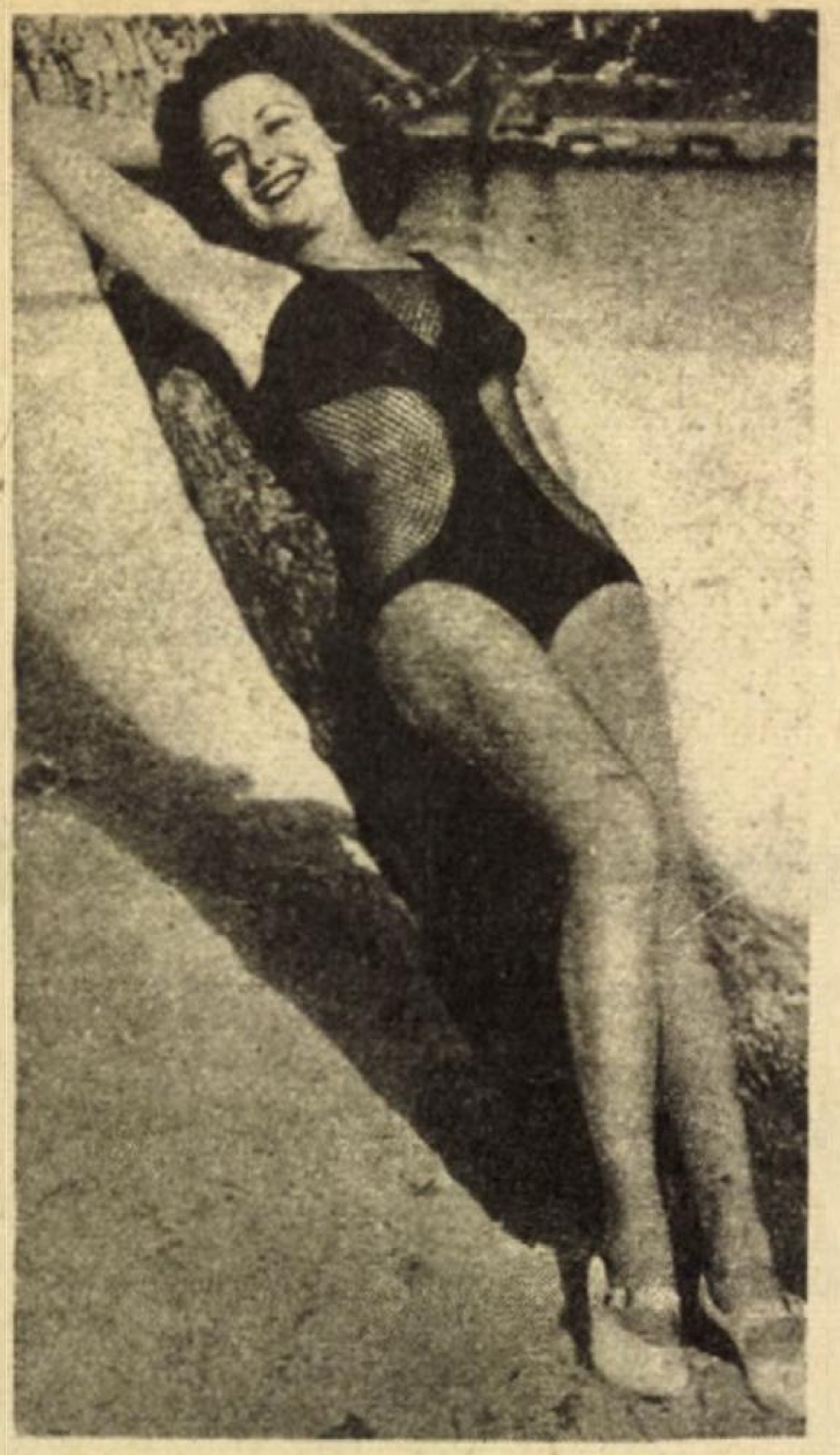
Az estéről-estére megismétlődő játék végén, hazafelé menet, valaki megszólalt:

— Hol él az a csodálatos lény, aki ezt kitalálta? Száz évvel ezelőtti világban, vagy most, de a Holdon? És van ennek valami értelme?

Nem kapott választ. A zseniális vendéglátóipari újítást csak egyvalaki helyeselte: a mögöttünk lassan elmaradó Festetics-kastélyban az utolsó herceg bolyongó szelleme. Aki megihlette vendéglátóiparunk uralkodó-hercegeit.

Erdődy János

NINCSEN ÚJ A NAP ALATT,

sőt, a jelek szerint a nyári nap alatt sincs. Régi képeslapok között, a néhai Tolnai Világlapjában bukkantunk rá erre a fényképre, mely egy bájos hölgyet a napjainkban divatos necces fürdőruhában ábrázol. Az 1936-ban megjelent kép aláírása ez: „Floridából ez az új fürdőruha fenyeget".

Harminc esztendeig tartott, amíg a fürdőruha beváltotta szörnyű fenyegetését. Túléltük.

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Miről szoktak álmodozni?

Egy szabadrendelkezésű lakatlan szigetről.

D. F.

Elképzelem magamat, amint felfedezem az Északi-sarkot, majd a VB-döntőjében a győztes gól berugása után visszautasítom a Nobel-díjat.

F. L.

Minden korban másról. Régen a nyugodt öregségről álmodoztam, most a viharos fiatalságról.

(f—p)

Olyan televízióról, amely nemcsak a világbajnokságot hozza a lakásomba, hanem a vacsorámat is.

G. Sz.

Gyakran álmodozom csinos nőkről. Sajnos, mindig csak félig látom őket, ugyanis félálomban szoktam álmodozni.

M. Gy.

Arról, hogy milyen jó lenne egyszer altató nélkül aludni.

P. L.

A mi családunkban mindig a nők szoktak álmodozni. Mi férfiak, csak finanszírozzuk.

R. B.

Arról, hogy én vagyok az első ember, aki leszáll egy ismeretlen bolygón és ott kölcsönt vesz fel.

S. P.

Gyakran álmodoztam valamiről, de az üzletben azt mondták: nincs, nem kapható, ne is álmodozzak róla. Erre abbahagytam.

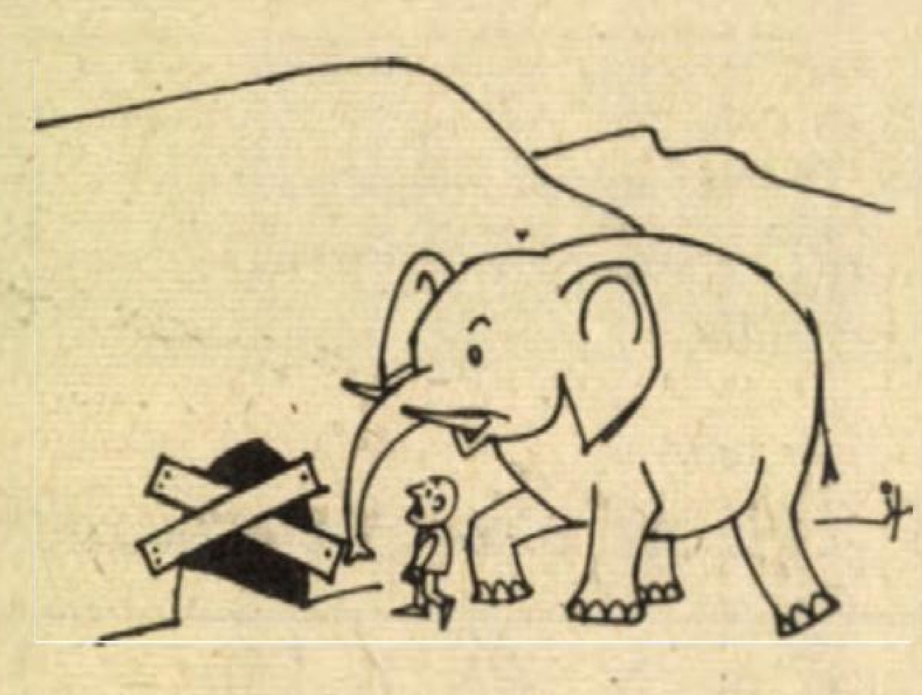
S. A.

Arról szoktam álmodozni, hogy rettenetesen erős vagyok, és visszaélek vele.

(t.)

import humor

KESERŰSÉG

– Micsoda balszerencse, zárva van az alagút.

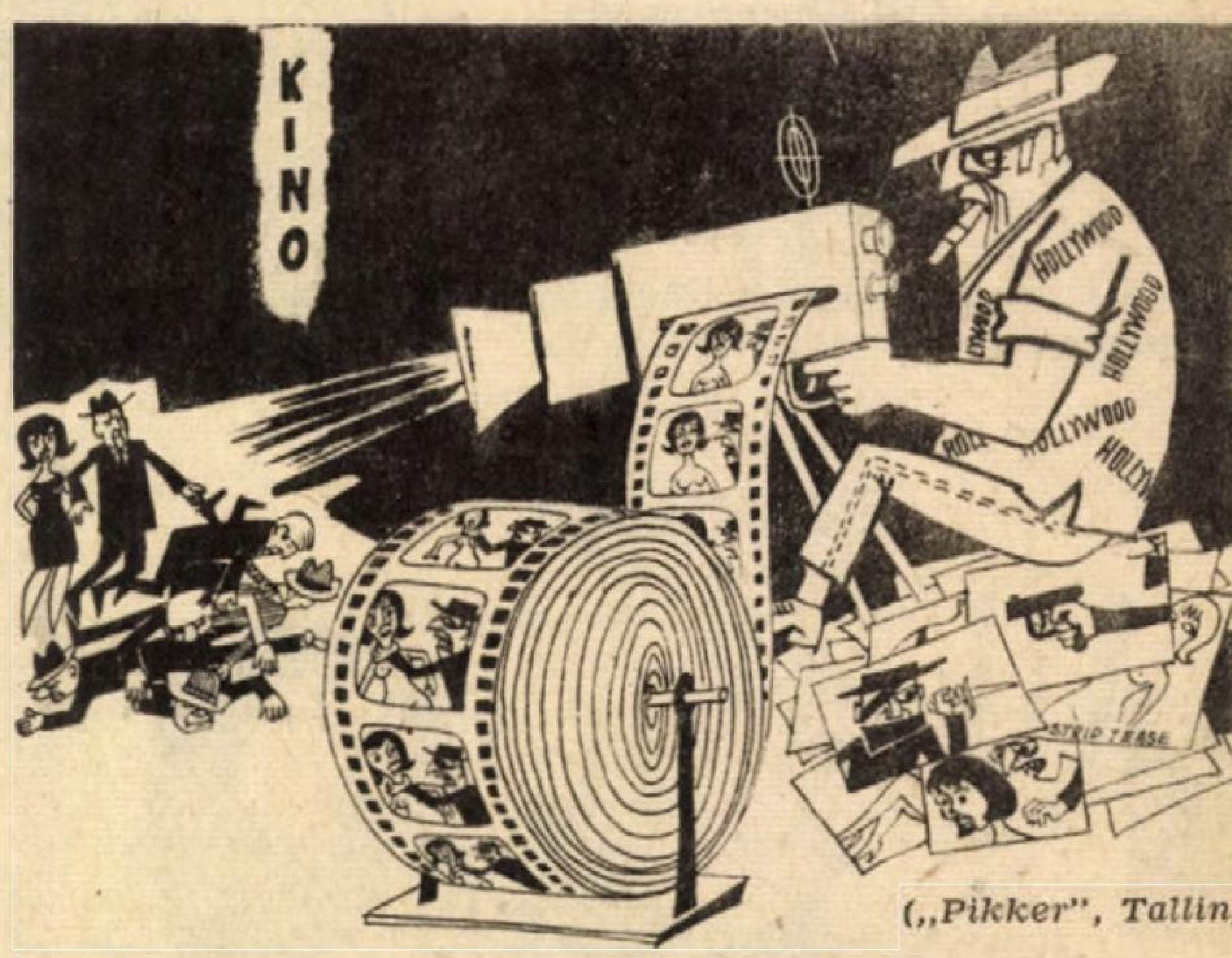
(„Szpilki", Varsó)

A TERMÉSZET LEIGÁZÁSA

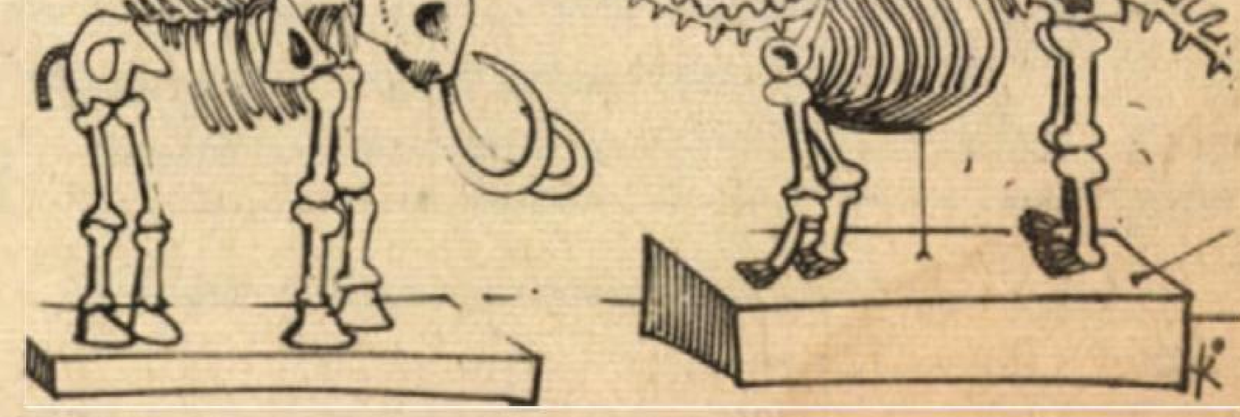
(„Szpilki", Varsó)

HOLLYWOOD TÁMAD

(„Pikker", Tallin)

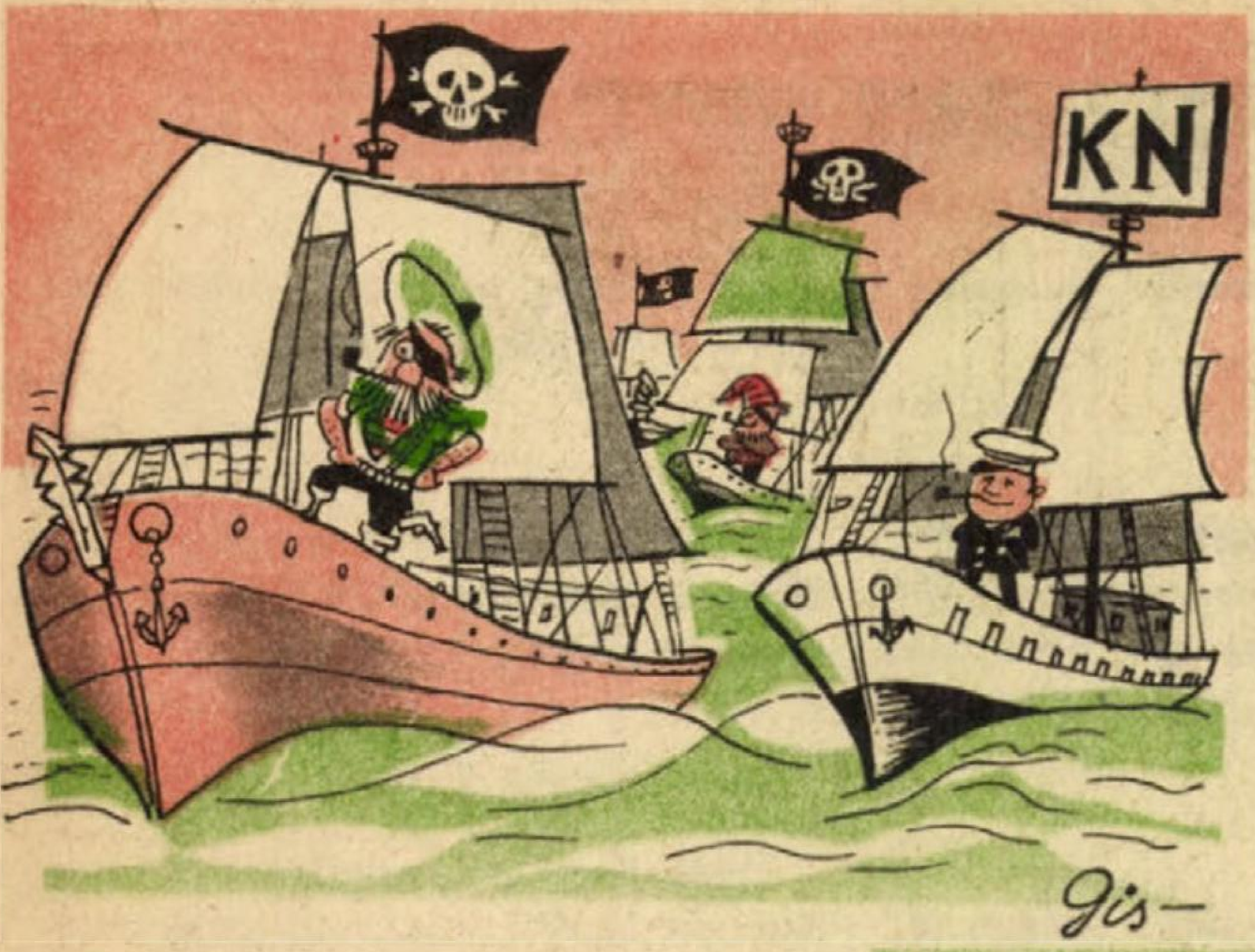
ŐSLÉNYEK EGYMÁS KÖZT

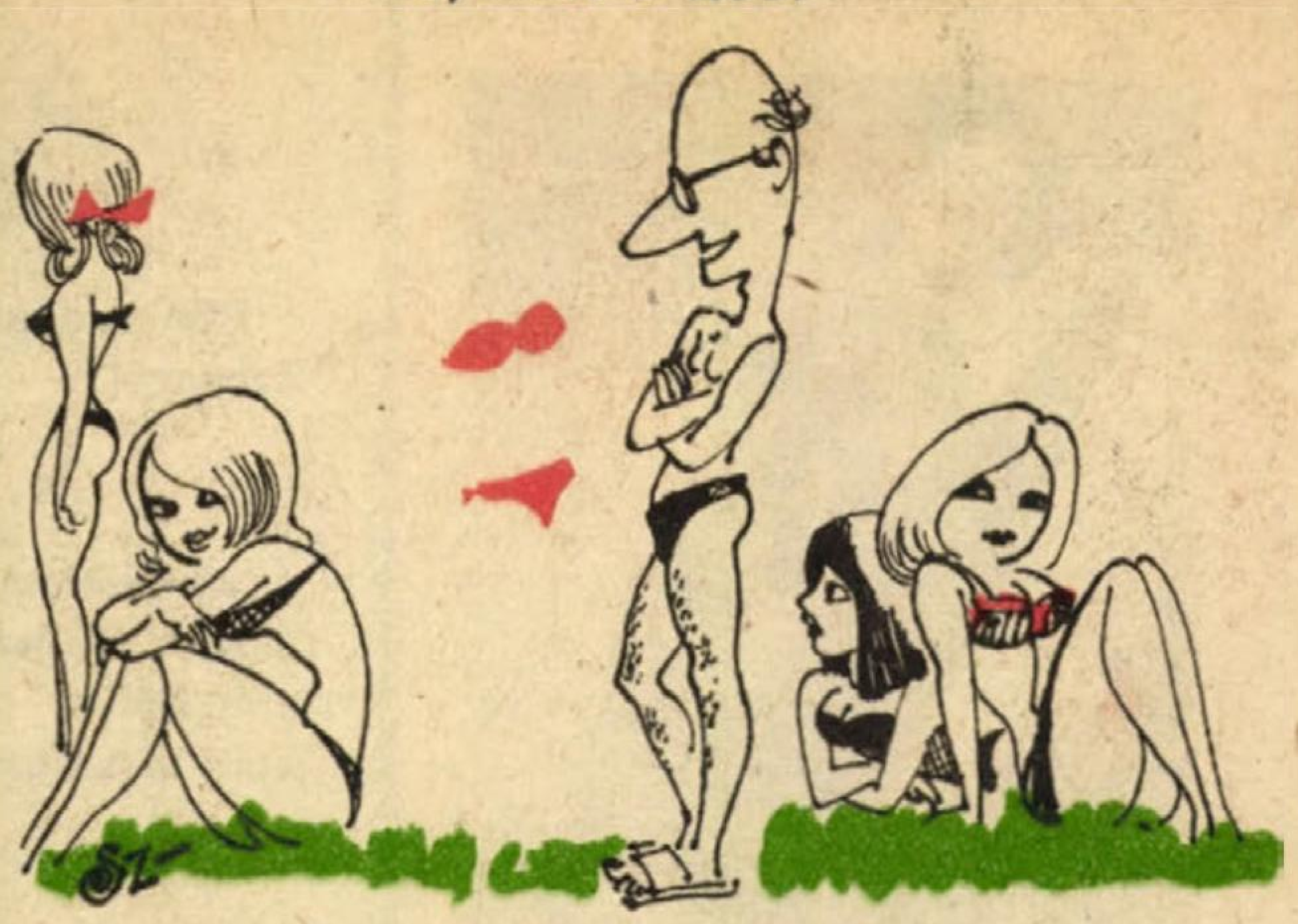
– Ettől az esős időjárástól mindig szaggatnak a csontjaim . . .

(„Szpilki", Varsó)

Kalóz nélküli hajó

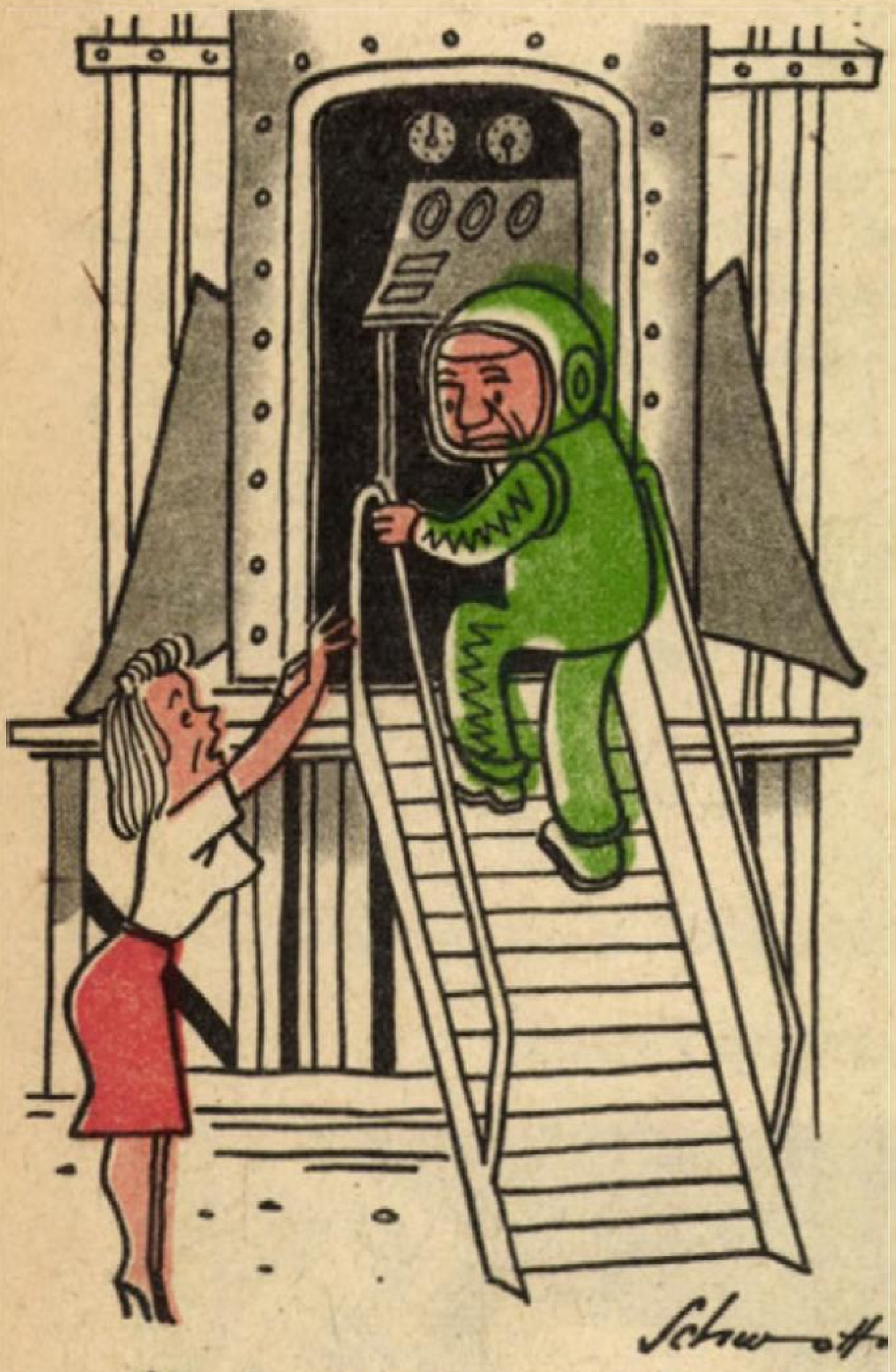

Más, mint a többi

– Higgye meg, Pirike, én nem a nőt látom magában!

Utolsó sóhaj

– Édes fiacskám, ha varrásnélküli kávébarna csipkeharisnyát látsz, feltétlenül hozzál! . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

ERKÖLCSI ELÉGTÉTEL

Egyik este, vacsora előtt, a nejem leugrik a Hegedűs Gyula utca 34. számú házban levő Zöldség-Gyümölcsboltba és felhoz egy kis műanyagkosárkát, tele málnával.

Ha valaki szereti a málnát, én aztán szeretem!

Amikor a gyümölcsöt kiborítjuk egy tálba megmosás céljából, látjuk, hogy az bizony belül alaposan penészes. Szolgálatkész férj lévén, rögtön ugrok és viszem vissza a málnát a boltba.

– Kérem szépen, az imént vásárolta önöknél ezt a kis málnát a feleségem, de kiderült, sajnos, hogy csupa penész.

– Na és mit csináljunk vele? – kérdezte rosszkedvűen a boltvezető.

– Tessenek visszavenni. Én ugyanis penészes élelmiszert elvből nem eszem.

– Sajnálom – tárta szét karjait a boltvezető –, de a málnát nem vehetem vissza, mivel már megbolygatták. Különben sincs baja, csak

megfogta egy kicsit a levegő . . .

– Hát akkor elviszem a KÖJÁL-hoz – jelentettem ki mérgesen.

– Tessék csak, egész nyugodtan!

Ha valaki utál este felé penészes málnával a KÖJÁL-ba taxizni, hát én aztán utálok! Mégis haladéktalanul megtettem, mert bosszantott, hogy megkárosítanak és ráadásul ilyen flegmán.

Néhány nap múlva megérkezett a Kereskedelmi Minőségellenőrző Intézet szakvéleménye, amely engem igazolt.

Boldogan forgattam a hivatalos papírt. Lám, lám, mégiscsak van igazság a Földön. Én, a Névtelen Vevő, fényes erkölcsi elégtételt nyertem. Ez pedig majdnem felér az anyagi elégtétellel.

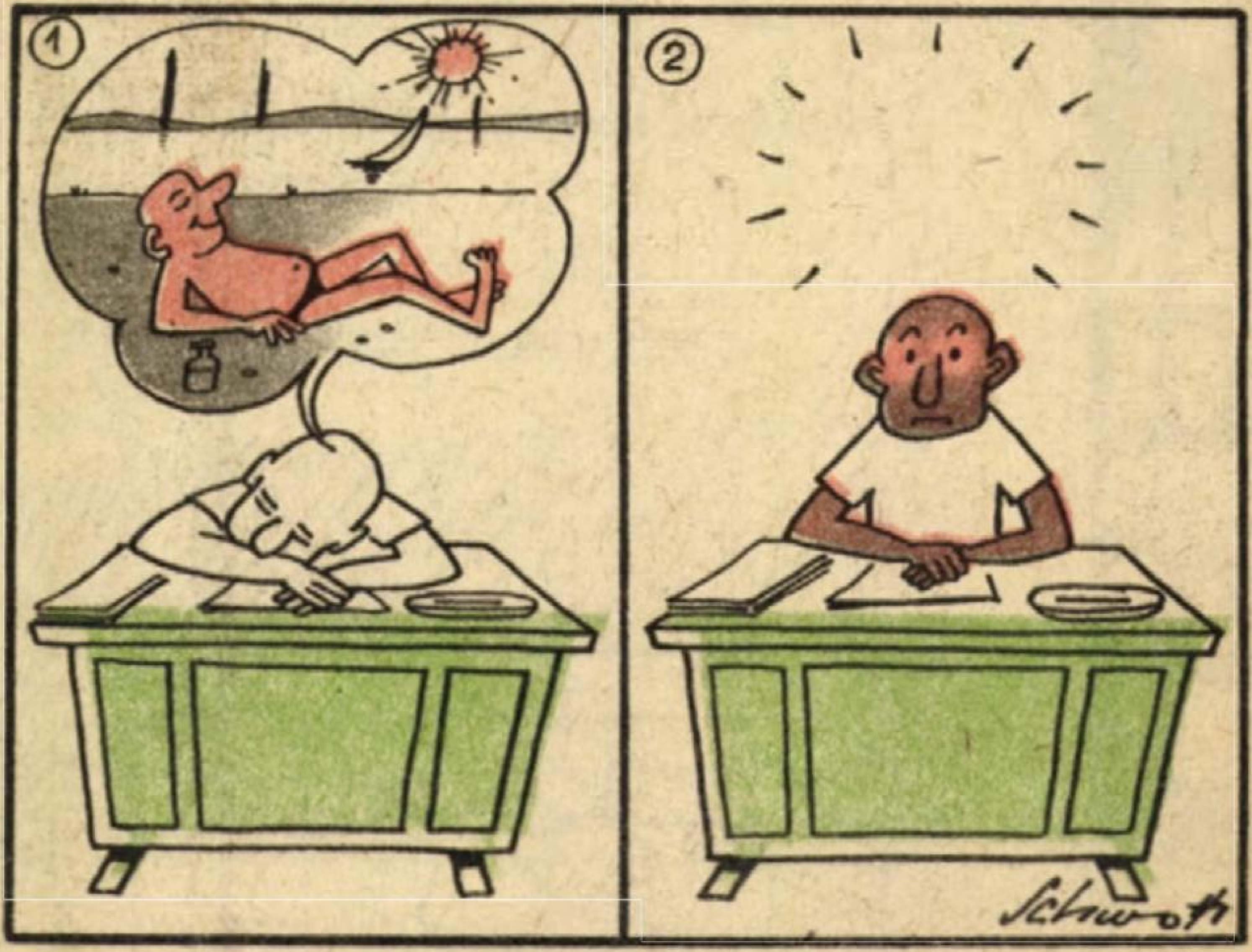
D. F.

Előrelátó atya

– Nem volna kedved, kisfiam, szakmát tanulni?

Ha az álmok nem hazudnának . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100, *142–220 – 66.1483 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504